

เรื่อง หน้าทีพลเมือง

เห็นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตเป็นรูป นักเรียนชาย-หญิง 2 คน สัญญากันว่าจะคบกันไปแบบคนรัก จนกว่าจะเรียนหนังสือจบและมีหน้าที่การงานทำ โดยมีคำสัญญาว่า “จะไม่ชิงสุกก่อนห่าม จนกว่าจะถึงวันแต่งงาน เพราะตอนนี้เรายังต้องเรียนหนังสือ ยังต้องให้พ่อแม่เลี้ยงดู”

เพียงได้เห็นภาพและอ่านข้อมูลนี้ครั้งแรก ก็ทำให้รู้สึกว่ เด็กต้องมีหน้าที่เรียน มีความรับผิดชอบ ตระหนักถึงหน้าที่ที่ควรต้องทำ แม้จะเป็นเพียงเรื่องเล็กๆ หากเราเริ่มปลูกฝังสิ่งเหล่านี้ให้กับเด็กๆ ที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้า ได้รู้จักสำนึกว่า สิ่งไหนที่ควรทำ หรือสิ่งไหนที่ไม่ควรทำ เราก็คงจะมีพลเมืองที่ดีของสังคมได้ไม่ยากนัก ทั้งนี้ทั้งนั้น การจะปลูกฝังค่านิยมต่างๆ ให้กับเด็กและเยาวชนเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องร่วมกันคิด ร่วมกันทำ ต้องเริ่มที่ทุกๆ คน

ผู้เขียนบทความ

นางเอี่ยมเดือน ลีลางาม

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดพะเยา

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง การตรวจสอบการทุจริต

หนังสือพิมพ์แนวหน้ารายวัน ฉบับวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ได้เสนอข่าวการตรวจสอบการตรวจสอบทรัพย์สินของอดีตนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีในรัฐบาลชุดที่แล้ว จำนวน ๕ คน ว่าการตรวจสอบบัญชีทรัพย์สินเชิงลึกส่วนใหญ่เป็นไปค่อนข้างยาก เนื่องจากบัญชีที่ตรวจสอบเป็นส่วนที่เปิดเผยและทำธุรกรรมทางการเงินโดยปกติ แต่ในทางกลับยังไม่สามารถสาวไปได้ว่ามีการถืออยู่ในชื่ออื่นหรือไม่ เนื่องจากได้รับเบาะแสน้อยมาก จึงอยากให้สื่อมวลชนหรือประชาชนทั่วไปหากมีเบาะแสดำเนินการ ให้แจ้งเข้ามายังสำนักงาน ป.ป.ช. ได้

จะเห็นว่า หน้าที่ในการตรวจสอบการบริหารงานของรัฐ ประชาชนจะปล่อยให้เป็นการขององค์กรอิสระแต่อย่างเดียวไม่ได้ ดังนั้น การเป็นพลเมืองในระบบประชาธิปไตยจึงต้องเป็นหน้าที่ของประชาชนที่ต้องเป็นหูเป็นตา แจ้งเบาะแสดำเนินการ และสอดส่อง เพื่อให้การทุจริตคอร์รัปชันลดน้อยลงหรือหมดไป

ผู้เขียนบทความ

นายกิตติธรรษ พ่วงภิญโญ
หัวหน้างานการมีส่วนร่วม
สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดพะเยา

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชน

จากกรณีที่ชาวบ้านเครือข่ายสิทธิผู้ป่วยแม่เมาะ อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ได้ยื่นฟ้องศาลปกครอง ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ กล่าวหาว่า กฟผ. ในฐานะเป็นผู้ถือประทานบัตรการทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ละเลยไม่ปฏิบัติตาม รวมทั้งเปลี่ยนแปลงวิธีการทำเหมืองแร่ แผนผังโครงการ และเงื่อนไขท้ายประทานบัตร โดยไม่ได้รับอนุญาตจากกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จนทำให้เกิดมลพิษ และทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับอันตรายต่อชีวิต สุขภาพอนามัย และทรัพย์สินเสียหาย ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งให้ กฟผ. ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งทำให้ กฟผ. ต้องปฏิบัติให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๘

ที่นำมาเล่าให้ฟังในวันนี้ ก็เพราะเห็นว่า เป็นการต่อสู้ของชาวบ้านที่ใช้เวลายาวนานถึง ๑๒ ปี มีผู้ฟ้องคดีเสียชีวิตไปแล้วถึง ๑๙ ราย และเป็นตัวอย่างของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนที่ต้องใช้ความอดทนอย่างมาก แสดงให้เห็นถึงการมีจิตสำนึกสาธารณะ ซึ่งเป็นคุณสมบัติพื้นฐานของการเป็นพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย ที่จะส่งผลให้ดอกผลของประชาธิปไตยงอกงามในที่สุด.

ผู้เขียนบทความ

นายกิตติธรรค์ พวงภิญโญ

หัวหน้างานการมีส่วนร่วม

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดพะเยา

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง เป็นแม่บ้าน ก็รวยเป็นล้านได้

เรื่องที่จะบอกเล่ากันในวันนี้เป็นเรื่องของแม่บ้าน ชื่อประกาศัน ปานเพชร ซึ่งเป็นแม่บ้าน บลจ.กรุงศรี เรื่องของการนำค่านิยม 12 ประการ ข้อที่ 10 ไปปฏิบัติ คือ การรู้จักดำรงตนอยู่ โดยใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รู้จักอดออมไว้ใช้ด้วยความจำเป็น มีไว้พอกินพอใช้ โดยแม่บ้านคนดังกล่าว ได้นำเงินรายได้ที่ได้รับในแต่ละเดือน มาออมเป็นเงินลงทุนรายเดือน เดือนละ 2,000 บาท โดยหักออกตั้งแต่วันแรกที่เงินเดือนออก ไปลงทุนในกองทุนรวมหุ้น ซึ่งขณะนี้เงินเก็บถึง 72,000 บาทแล้ว และถ้าแม่บ้านท่านนี้ยังทำตามวินัยการลงทุนไปเรื่อยๆ ก็จะเดินไปถึงเป้าหมายหนึ่งล้านบาทได้อย่างแน่นอน

ปัจจุบันมีลูก 3 คน และยังได้สอนให้ลูกรู้จักออม เมื่อลูกออมเงินไว้ได้จำนวนหนึ่งแล้ว ก็จะนำเงินไปลงในกองทุนรวม โดยไม่มีเงินปันผล เพราะอยากให้ลูกเก็บเงินเอาไว้ยาวๆ ปันผลไม่ต้องมี และเมื่อลูกๆ โตขึ้น ก็จะมีเงินเก็บและความเป็นอยู่ที่ดี นอกจากนี้ยังได้นำความสำเร็จไปถ่ายทอดวิธีการ ให้กับแม่บ้านคนอื่นๆ ในคนขับรถ บริษัทและพนักงานคนอื่นๆ ด้วย จึงนับว่าเป็นตัวอย่างที่ดีของการปฏิบัติตามค่านิยม 12 ประการดังกล่าวไว้ด้วย

ผู้เขียนบทความ

นายกิตธนรัช พ่วงภิญโญ

หัวหน้างานการมีส่วนร่วม

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดพะเยา

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง คำนियม ๑๒ ประการ

แท็กซี่หนุ่มเข้าพบตำรวจ สภ. เมืองสระบุรี คืบกระเป๋าสตางค์เงินเกือบ ๒ ล้านบาท ไว้ให้เจ้าของ หลังได้ยินเสียงประกาศลูกค้าลืมหุ่ยกระเป๋าสตางค์ในรถ

เหตุการณ์สุดประทับใจคนขับแท็กซี่เงินเกือบ ๒ ล้าน ให้ลูกค้าหลังเก็บได้ภายในรถครั้งนี้ ถูกเปิดเผยเมื่อช่วงคืนที่ผ่านมา เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.เมืองสระบุรี ได้เปิดเผยว่ามีพลเมืองรายหนึ่ง เข้าแจ้งความตามหาเจ้าของเงินสดเกือบ ๒ ล้าน ที่ลืมหุ่ยในรถของเขา ทราบชื่อคือ นายศักดิ์ ไชยปอง อายุ ๔๔ ปี ชาว ต.บางคูรัด อ.บางบัวทอง จ.นนทบุรี โดยนายศักดิ์ ได้เผยว่า ก่อนเกิดเหตุตนได้เดินทางไปรับผู้โดยสารชาวอินโดนีเซีย ๓ คน จากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ไปส่งที่ ซอยเจริญกรุง ๓๐ ต่อมาขณะที่กำลังไปส่งผู้โดยสารอีกรายที่ จ.ชัยภูมิ ได้รับแจ้งฝ่ายจัดรับส่งผู้โดยสารของท่าอากาศยานว่ามีผู้โดยสารลืมหุ่ยกระเป๋าสตางค์เงินดอลลาร์ไว้ในรถ จึงได้ไปตรวจสอบดู ก็พบกระเป๋าวางอยู่ใต้เบาะที่นั่งหลังจริง จึงนำมาให้ตำรวจ เพื่อส่งคืนเจ้าของดังกล่าว จากนั้นจึงไปส่งผู้โดยสารต่อไป เบื้องต้นทางเจ้าหน้าที่สนามบินสุวรรณภูมิ ได้พาเจ้าของกระเป๋ามาตรวจและรับกระเป๋าสตางค์ไปแล้ว โดยเขากล่าวเพียงสั้นๆ ว่ารู้สึกดีใจที่ได้รับกระเป๋าสตางค์กลับมา จากนั้นได้มอบเงินจำนวน ๕,๐๐๐ บาท ให้กับตำรวจเพื่อฝากเป็นสินน้ำใจไว้ให้แท็กซี่หนุ่มคนดังกล่าว ต่อไป

คิดว่าทุกท่านที่ได้ฟังเรื่องนี้ คงจะมีความรู้สึกเหมือนๆ กัน คือ ภูมิใจ ดีใจ ที่บ้านเมืองเรายังมีคนดีๆ ที่มีความซื่อสัตย์อยู่ ถึงแม้ว่าจะมีอาชีพขับแท็กซี่ ซึ่งในแต่ละวันอาจจะมียาได้แค่ค้อมค่าแก๊สเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับค่านियม ๑๒ ประการ ของ คสช. ที่มุ่งหวังจะให้ประชาชนถือปฏิบัติ

ผู้เขียนบทความ

นายกิตธนรัช พวงภิญโญ

หัวหน้างานการมีส่วนร่วม

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดพะเยา

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ค่านิยม ๑๒ ประการ

นสพ.ไทยรัฐรายวัน ฉบับวันที่ ๑๒ ก.พ. ๒๕๕๘ เสนอข่าวว่า พบ ด.ญ.วัยเพียง ๕ ขวบ นักเรียนชั้นอนุบาล ๒ ที่ อ.พพระ จ.ตาก เป็นเด็กพลัดถิ่น พ่อเป็นชาวมม่า แม่กะเหรี่ยง แต่แยกทางกัน ต้องอยู่กับปู่ โดยผู้สื่อข่าวได้รับการบอกเล่าว่า ที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบ้านมอเกอร์ ต.พพระ อ.พพระ จ.ตาก มีเด็กนักเรียนอัจฉริยะ เล่านิทานประกอบท่าทางได้รางวัลชนะเลิศระดับภาคเหนือ และกำลังจะไปแข่งระดับชาติที่เมืองทองธานี ในวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ที่จะถึงนี้ จึงได้เดินทางไปพิสูจน์ เมื่อไปถึง ผู้สื่อข่าวได้พบกับนางเพ็ญพลอย จิตตะ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านมอเกอร์ได้พาไปพบกับ ด.ญ.สุภาพร พิชัยยุทธสกุล หรือน้องธนา อายุ ๕ ขวบ เด็กนักเรียนชั้นอนุบาล ๒ มีพ่อชื่อ นายวิชัย พิชัยยุทธสกุล ชื่อเดิม นายช่ออ่อง เป็นชาวมม่าซึ่งได้รับสัญชาติไทยแล้ว ส่วนแม่ชื่อนางนอปี ไม่มีนามสกุล ชาวกะเหรี่ยงปกากะญอ

ขณะนี้ ด.ญ.สุภาพร อาศัยอยู่กับปู่ย่า เพราะพ่อแม่แยกทางกัน และต่างย้ายไปอยู่นอกพื้นที่ จากนั้น ด.ญ.สุภาพร ได้แสดงการเล่านิทานประกอบท่าทาง ในชื่อเรื่อง “พระคุณแม่” โดยเริ่มจากแนะนำตัวเองด้วยภาษาอังกฤษ ตามด้วยภาษามม่า สุดท้ายด้วยภาษาไทย จากนั้น เป็นการเล่านิทานประกอบท่าทาง ในชื่อว่า “พระคุณแม่” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความอัจฉริยะของเด็กหญิงวัยเพียง ๕ ขวบ ผู้นี้ ที่สามารถเล่านิทานความยาวกว่า ๑๐ นาทีอย่างสนุกสนานปนเศร้าในบางช่วง มีการใช้เสียงสูงเสียงต่ำ และความดุดันรวมกับความอ่อนโยนตามเนื้อเรื่อง พร้อมด้วยท่าทางที่เข้ากับบทได้อย่างไม่เคอะเขิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนจบที่ผู้สื่อข่าวถึงกับขนลุกเพราะเธอก็มองกราบกับพื้นและกล่าวว่า “ด้วยความรักขององค์พระราชินี พระบารมีของพระเจ้าอยู่หัว ที่ดูแลประชาชนชาวไทย ทำให้คนพลัดถิ่นอย่างหนู ที่มีพ่อเป็นมม่า มีแม่เป็นปกากะญอ ได้มีแผ่นดินอยู่ ได้เป็นคนไทย ที่สำคัญที่สุดหนูมีแม่คนเดียวกับคนไทยทั้งชาติ หนูขอสัญญาว่า หนูจะเป็นคนดี กตัญญูต่อแผ่นดินไทย รักประเทศไทย ให้สมกับที่หนูได้รับความรัก ความเมตตาจากแม่ของแผ่นดิน หนูรักแม่คะ”

ได้อ่านข่าวแล้วรู้สึกดีใจที่ถึงแม้ว่าจะเป็นเด็กที่ไม่ได้มีสัญชาติไทย แต่ก็ยังมีความรักชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ มีความกตัญญูต่อบิดามารดา จึงอยากให้พวกเราคนไทยได้นำไปเป็นแบบอย่าง เพื่อจะนำพาบ้านเมืองไปสู่สันติสุขตามโรดแมปของ คสช. ต่อไป.

ผู้เขียนบทความ

นายกิตธนรัช พ่วงภิญโญ

หัวหน้างานการมีส่วนร่วม

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดพะเยา

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง เชือกกับปัญหา

ตอนเด็กๆ ฉันเคยหัวเสียกับเชือกที่พันกันยุ่งเหยิง ยิ่งแก้ยิ่งอารมณ์เสีย ฉันร้องห่มร้องไห้ โทษดินฟ้าอากาศ แล้วคิดว่าทำไมฉันต้องทนกับเจ้าเชือกไร้สาระพวกนี้ด้วย เลยใช้มีดตัดๆ ตัดจนเชือกขาดเป็นชิ้นๆ (สะใจจริง) พอหายโมโห ฉันนั่งมองกองเชือกขาดๆ ที่ไร้ประโยชน์ (โถงน่าสงสารจริงๆ ทั้งตัวเองและเชือก) แต่แล้วครั้งต่อมา พอเชือกพันกันอีก ฉันก็ใช้มีดตัดมันอีกอย่างไม่คิดอะไร จนวันหนึ่ง... ฉันเห็นแม่ นั่งแก้เชือกที่พันกันกองโต มันยุ่งชนิดที่ว่า ซาตินี่คงไม่สามารถกลับมาเป็นเส้นตรงได้เหมือนเดิมฉันเห็นแม่ นั่งแก้ทุกวัน วันละนิดละหน่อย พอเบื่อก็ไปทำอย่างอื่น ทั้งกองเชือกกองไว้ แล้วก็กลับมา นั่งแก้อีกจนฉันรำคาญ และคิดว่าทำไมแม่ต้องทนกับกองเชือกไร้สาระพวกนี้เลยบอกแม่ว่าเอามีดตัดมันออกเถอะ นั่นแหละฉันถึงได้เข้าใจเมื่อแม่ตอบว่า... “เวลาที่เชือกพันกัน เขาห้ามใช้มีดตัด ต้องแก้ออกให้ได้ เพราะเชือกเป็นเส้นเดียวต่อให้พันกันยุ่งแค่ไหนก็แก้ได้ ถ้าแค่เชือกพันกันแค่นี้ลูกแก้ไม่ได้ แล้วต่อไปจะแก้ปัญหาอะไรในชีวิตได้ ลูกก็จะแก้ปัญหาลุ่ม ๆ เหมือนที่ใช้มีดตัดเชือกนั้นแหละ ถ้าลูกไม่อดทนแก้เชือกด้วยมือตัวเอง ค่อยๆ แกะวันละนิดละหน่อย แค่นี้ทำไม่ได้แล้วจะไปทำอะไรได้ ไม่มีอะไรยากไปกว่าความอดทนของคนหรอก”

หลังจากนั้นอีก 3 วัน ฉันเห็นขดเชือกเส้นสวยเป็นระเบียบแขวนอยู่ ฉันมองอย่างทึ่ง แม่ยิ้มอย่างภูมิใจเรื่องนี้ทำให้ฉันรู้ว่า ปัญหาของคนเรา จริงๆ แล้ว คือบทเรียนที่มีคุณค่าเพราะถ้าเราตั้งใจแก้มัน มีหรือจะไม่มีทางออก แพ้บ้าง ชนะบ้างเป็นเรื่องปกติ จะได้ “ล้มเป็นลุกเป็น” โลกสร้างปัญหา สร้างความทุกข์ให้เราผ่านไปให้ได้ ฉันไม่เคยซ้ำเติมคนที่ฆ่าตัวตาย ว่าเขาโง่ เพียงแต่เขาก้าวผ่านปัญหาบนโลกไปไม่ได้ เขาเลยเลือกที่จะหนีไปจากโลกนี้แทน ด้วยความขาดสติ ด้วยอารมณ์ชั่ววูบพอวันเวลาผ่านมา ตอนนี้ฉันได้รู้ว่า ชีวิตคนเราผิดพลาดได้ ความพ่ายแพ้เป็นเรื่องปกติไม่ใช่สิ่งเลวร้ายอะไรเลย ไม่ว่าจะเหนื่อยจะท้อแค่ไหน อย่าหนีปัญหาไปเฉยๆ แค่บอกปัญหาว่าพักสักเดียว แล้วค่อยมาเจอกันใหม่

ผู้เขียนบทความ

น.ส. อรไท กาศวิบูลย์

พนักงานการเงินและบัญชี

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดแพร่

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง กิจกรรมกอบกู้ประชาธิปไตย

ได้มีโอกาสเข้าร่วมโครงการค่ายพัฒนาเด็กและเยาวชนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ระดับภาคเหนือ ประจำปีงบประมาณ 2557 ที่จัดขึ้น ณ อบจ.แพร่ ในกิจกรรมการปกครองแบบประชาธิปไตย เสริมสร้างความปรองดองสมานฉันท์ หนึ่งในกิจกรรมดังกล่าวคือกิจกรรมกอบกู้ประชาธิปไตย วิธีการไม่ยาก เพียงใช้เชือกพาดกับยางวงที่ผูกติดกันและใช้ปลายเชือกพาดอีกด้านผูกที่เอวของเด็กๆ จำนวน 6-8 คน แล้วย้ายขบวนจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดและขบวนนั้นจะต้องไม่ล้ม โดยเด็กๆ จะต้องทำการวางแผนในการเคลื่อนย้ายเอง ซึ่งแต่ละกลุ่มก็มีวิธีการที่แตกต่างกันออกไป แต่ทุกกลุ่มก็มีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือการเคลื่อนย้ายขบวนไปให้ถึงเป้าหมายที่กำหนดให้เร็วที่สุด สิ่งที่เห็นได้จากกิจกรรมนี้ก็คือเด็กๆ ทุกคนในกลุ่มต่างก็สื่อสารแสดงความคิดเห็น และตัดสินใจเพื่อที่จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น และที่สำคัญกิจกรรมนี้ยังทำให้เด็กๆ ได้เรียนรู้ถึงความสามัคคีภายในกลุ่มของพวกเขาเอง แม้เด็กๆ ที่เข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้จะมาจากต่างโรงเรียนกันก็ตาม ก็ไม่ได้ทำให้พวกเขาไปไม่ถึงเป้าหมาย

กิจกรรมนี้มีวิธีการ และอุปกรณ์ที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อน แค่เพียงย้ายขบวนจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง แต่ลองคิดว่าถ้าคนในกลุ่มที่มีเชือกพาดผูกอยู่ที่เอวทุกคน และอยากจะเป็นผู้ชนะต่างก็รีบเดินรีบวิ่ง โดยไม่สนใจคนอื่นในกลุ่ม ยางวงที่เป็นตัวยึดขบวนเอาไว้ก็อาจจะขยายออกทำให้ขบวนน้ำตกลงมาก็ได้ กลับกันถ้าทุกคนเดินไปพร้อมๆ กัน ในระยะที่เท่ากัน คอยสังเกตกันให้สัญญาณกัน สื่อสารกัน การไปถึงเป้าหมายด้วยความปลอดภัยก็จะสำเร็จได้ไม่ยาก ก็เหมือนกับในสังคมของเราที่ทุกคนต่างที่มา มีความคิดความอ่านที่แตกต่างกัน แต่เชื่อได้ว่าทุกคนก็หวังที่จะเห็นสังคมไทยที่ดี มีความสุข และมีชีวิตที่ดีในสังคมนี้เหมือนกัน หากเรามีส่วนร่วมในสังคมไม่ว่าด้วยการแสดงออกทางความคิด ไม่เพิกเฉย และยอมรับฟังความคิดเห็นที่แตกต่าง มีความสามัคคี สังคมของเราก็จะมีความสุขสงบ และเราที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมนี้ก็จะมีความสุขเช่นเดียวกับขบวนน้ำที่ตั้งอยู่ได้โดยไม่ล้ม

ผู้เขียนบทความ

น.ส. ยุพเรศ อินตะเสน

พนักงานสืบสวนสอบสวน

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดแพร่

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง คุณมีระเบียบวินัยในตนเองมากน้อยเพียงใด ?

ได้อ่านข่าวตามเว็บไซต์พบเหตุการณ์หนึ่งที่น่าสนใจและพบบ่อยครั้งคือ คนที่มักง่ายที่ชอบ **จอดรถขวางประตู** หรือจอดรถในที่ห้ามจอด โดยเหตุการณ์นี้เป็นเหตุการณ์ของรถเก๋งคันหนึ่ง **จอดขวางประตูวัด** ในขณะที่มีป้ายขนาดใหญ่เขียนอยู่ข้างหน้าว่าห้ามจอดรถบริเวณนี้ แต่รถคันดังกล่าวก็ทำเป็นไม่เห็น และจอดหน้าตาเฉย จนทางวัดต้องเอาป้ายฟิวเจอร์บอร์ดมาติดท้ายรถพร้อมกับเขียนบอกว่า “ขอเจริญพร ถ้าหากเกิดเรื่องฉุกเฉิน พระจะอย่างไร คุณโยม **จอดรถยนต์ขวางประตู** แบบนี้เป็นการไม่เห็นแก่พระ ไม่มีสติบอกลักษณะว่าเป็นบุคคลเห็นแก่ตัว ขอจงเลิกการมักง่ายและจงเป็นผู้มีสติ”

จากเหตุการณ์นี้ ทำให้คิดได้ว่าในสังคมปัจจุบันนี้ แม้แต่วัด หรือไม่ว่าจะเป็นสถานที่ราชการต่างๆ ผู้คนปัจจุบันมักไม่ค่อยคิดถึงส่วนรวมเท่าที่ควร จากเหตุการณ์ ผู้จอดไม่คิดเลยว่ารถของทางวัดจะออกอย่างไร และถ้าเกิดมีใครมาจอดขวางหน้าบ้านคุณแล้ว คุณออกไม่ได้หรือมีธุระด่วน ความจำเป็นที่ต้องออกไปแล้ว คุณจะรู้สึกอย่างไรที่อยากนำเสนอเหตุการณ์เนื่องจากปัจจุบันพบเห็นเยอะมากที่มีคนจอดรถขวางทางรถของผู้อื่น ทำให้รถออกไม่ได้ สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น หากทุกคนมีจิตสำนึก รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเราบ้างมีวินัยทั้งต่อตนเอง สังคม และผู้อื่น สังคมก็จะมีความสะดวกมากกว่านี้ ไม่มีการว่าร้ายจนทำให้เกิดความเครียดขึ้น และอาจไม่มีข่าวที่ผู้คนทะเลาะกันเพราะต่างคนต่างเอาแต่ใจตนเองนั่นเอง

ผู้เขียนบทความ

น.ส. พิมสิณีย์ เพิ่มชื่น
เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูลการเลือกตั้ง
สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดแพร่

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง แก้วที่ไม่เคยพอ

เรามักถูกสอนให้มองด้านดีว่า แก้วน้ำที่มีน้ำอยู่ครึ่งแก้วนั้น มีน้ำเหลือตั้งครึ่งแก้วมากกว่าที่จะมองว่าน้ำหายไปครึ่งแก้ว แต่จะมองด้านไหนก็ตามก็ทำให้เราคิดว่าแก้วยังขาด พร่อง ยังต้องหาน้ำมาเติมให้เต็ม ตลอดชีวิตที่ผ่านมา เราจะรู้สึกได้ว่า เรายังมีไม่พอ ต้องมีนั่น มีนี่ เสียก่อนแล้วเราจะอึดจะเต็ม สิ่งหนึ่งที่เราไม่เคยถูกสอนก็คือ ไม่ว่าเราจะพัฒนาความสามารถ ในการหาเงิน หาของ หาความรักให้ได้มากสักเท่าไรก็ตาม น้ำในแก้วไม่มีวันเต็ม เพราะความอยากในใจเราไม่เคยหยุด แก้วของเรา ก็จะโตขึ้น ไปเรื่อยๆ ไม่เคยพอ เมื่อก่อนที่เราคิดว่า ถ้าเรามีเงินล้าน เราจะมีความสุข พอเรามีเข้าจริงๆ ปริมาณความต้องการมาตรฐานการครองชีพ ความเป็นอยู่ของเรา ก็โตรุดหน้าไป จนเราต้องหาเพิ่มตลอดเวลา ซึ่งอย่าว่าแต่คนมีเงิน 10 ล้าน 100 ล้านขนาดคนที่ไม่มีเป็นหมื่นล้าน ยังหาเงินอย่างไม่รู้จักอึด รู้จักพอ รวมทั้งคนที่เรารัก หนักหนา ยากลำบากกว่าจะได้มา พออยู่กันไปนานๆ ใจเราก็เรียกร้อง มากขึ้นๆ เห็นจุดอ่อนข้อบกพร่อง ไม่อึด ไม่เต็มได้ตลอดเวลา แก้วน้ำหรือความอยากในใจเราไม่เคยหยุดโตหาเท่าไรก็ไม่เคยเต็ม เคล็ดลับของความทุกข์ก็คือ เราพยายามอย่างเต็มที่ในการหาเงิน หาความรัก เหมือนหาน้ำมาใส่แก้ว แต่สิ่งที่สำคัญกว่าคือ เราต้องเรียนรู้ที่จะปรับขนาดของแก้วให้พอดีกับน้ำ ให้ใจเราสามารถที่จะมีความสุขสงบพอใจกับขณะนี้เดี๋ยวนี้ โดยไม่ต้องรอนาคต

ถ้าเรามีน้ำอยู่ครึ่งแก้ว แต่เราสามารถลดขนาดของแก้วน้ำลง จนเหลือเพียง 1 ใน 4 น้ำที่มีครึ่งแก้ว ก็จะล้นมีเกินอยู่อีกเท่าตัว มีเกินพอสำหรับเรา และพอที่จะแบ่งให้คนอื่นเมื่อเราเต็ม เราก็ไม่ต้องไปวิ่งหาน้ำมาเติมอีก มีเวลาเหลือเพื่อให้คนที่เรารัก ให้กับสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิตเราอย่างแท้จริง การลดขนาดของแก้วน้ำก็คือ การที่เราหมั่นตามรู้ ตามดูจิตใจ ความรู้สึก ความคิดของเราแต่และขณะที่เรารู้ทันใจเราที่อยากได้ อยากให้คนอื่นคิดให้ถูกใจเรา ทุกขณะที่เรารู้ทัน ความอยากทำงาน ไม่ได้ เราก็ได้ลดขนาดของแก้วลง ทุกขณะที่เรามีความรู้สึกตัว ชีวิตเราก็จะเป็นแก้วที่อึดเต็มพอดี พอเพียงมีความสุขมั่นคง

ผู้เขียนบทความ

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดภูเก็ต

หมายเหตุ เมื่อตีใจอ่านบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง เด็กน้อยกับต้นแอปเปิล

นานมาแล้ว มีต้นแอปเปิลใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง และก็มีเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ชอบเข้ามาอยู่ใกล้ๆ และเล่นรอบๆ ต้นไม้นี้ทุกๆ วัน เขาปีนขึ้นไปบนยอดของต้นไม้ และก็กินผลแอปเปิล และกินนอนหลับไปภายใต้ร่มเงาของต้นแอปเปิล เขารักต้นไม้ และต้นไม้ก็รักเขา เวลาผ่านไป เด็กน้อยโตขึ้น และเขาไม่มาวิ่งเล่นรอบๆ ต้นไม้ทุกวันอีกแล้ว

วันหนึ่ง เด็กน้อย กลับมาหาต้นไม้ เด็กน้อยดูเศร้า “มาหาฉัน และมาเล่นกับฉันเถอะ” ต้นไม้ถาม “ฉันไม่ใช่เด็กเล็กๆ แล้วนะ ฉันไม่อยากจะเล่นรอบๆ ต้นไม้อีกแล้ว ฉันต้องการของเล่น ฉันอยากได้เงินไปซื้อของเล่น” เด็กน้อยตอบ “ฉันไม่มีเงินจะให้... เก็บลูกแอปเปิลของฉันไปขายสิ เพื่อเอาเงินไปซื้อของเล่น” ต้นไม้ตอบ เด็กน้อยตื่นเต้นมาก เขาเก็บลูกแอปเปิลไปหมด และจากไปอย่างมีความสุข

หลังจากเขาเก็บแอปเปิลไปหมดแล้ว เขาไม่กลับมาหาต้นไม้อีกเลย ต้นไม้ดูเศร้า.... วันหนึ่ง เด็กน้อยกลับมา เขาโตขึ้น ต้นไม้รู้สึกตื่นเต้นมาก “มาหาฉัน และมาเล่นกับฉันเถอะ” ต้นไม้ถาม “ฉันไม่มีเวลามาเล่นหรอก ฉันมีครอบครัวแล้ว ฉันต้องทำงานเพื่อครอบครัวของตัวเอง เราต้องการบ้าน ช่วยฉันได้ไหม” “ฉันไม่มีบ้านจะให้ แต่... ตัดกิ่งก้านของฉันไปสิ.... เอาไปสร้างบ้าน”

ดังนั้นเด็กน้อยตัดกิ่งก้านทั้งหมดของต้นไม้ไป และจากไปอย่างมีความสุข อีกครั้งที่ต้นไม้ถูกทิ้งให้เดียวดาย และเศร้า....

วันหนึ่งในฤดูร้อน เด็กน้อยกลับมา ต้นไม้ดีใจมาก “มาหาฉัน และมาเล่นกับฉันเถอะ” ต้นไม้ถาม

“เปล่า ฉันรู้สึกผิดหวังกับชีวิต และเริ่มแก่ขึ้น ฉันอยากเล่นเรือไปพักผ่อนไกลๆ ให้เรือฉันได้ไหม”

“ใช้ลำต้นของฉันได้ เอาไปสร้างเรือ เพื่อเธอจะได้เล่นเรือไปและมีความสุข” ต้นไม้ตอบดังนั้น เด็กน้อยตัดลำต้นของต้นไม้ไปสร้างเรือเขาล่องเรือไป และไม่เคยกลับมาอีกเลย หลายปีผ่านไป ในที่สุดเด็กน้อยกลับมา คราวนี้ เขาดูแก่ลงไปมาก

“ฉันเสียใจ ฉันไม่เหลืออะไรจะให้อีกแล้ว ไม่มีผลแอปเปิลให้... ฉันไม่มีลำต้นให้ปีนอีกแล้ว” “ฉันไม่มีฟันจะกินแล้ว ฉันปีนไม่ไหว และฉันก็แก่แล้ว” เด็กน้อยตอบ “ฉันไม่มีอะไรเหลือให้อีกแล้ว สิ่งเดียวที่เหลือ มีเพียงรากที่กำลังจะตาย” “ตอนนี้ฉันไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว แค่อยากได้ที่พักพิง ฉันเหนื่อยมาหลายปีแล้ว” “รากของต้นไม้แก่ๆ จะเป็นที่พักพิงของหนูได้..... มาสิ นั่งลงข้างๆ ฉัน.... กลับให้สบาย....” เด็กน้อยนั่งลงข้างๆ ต้นไม้ดีใจ ยิ้ม.... และน้ำตาไหล.....

นี่เป็นเรื่องสำหรับทุกๆ คน **ต้นไม้ในเรื่องคือพ่อแม่** เมื่อเราเป็นเด็กตัวเล็กๆ เรารักที่จะเล่น กับพ่อกับแม่

เมื่อเราโตขึ้น เราทอดทิ้งพ่อ และแม่ และกลับมาหาท่าน เมื่อเราต้องการบางสิ่งบางอย่าง หรือเมื่อเรามีปัญหาไม่ว่าอย่างไร... พ่อ และแม่ของเราก็จะอยู่และให้ทุกสิ่งอย่างที่ท่านทำได้ หวังเพียงเรามีความสุข

คุณอาจจะคิดว่า “เด็กน้อย” ในเรื่องโหดร้ายแต่นั่นคือความจริงที่สะท้อนให้เห็นว่าพวกเขาทำกับผู้มีพระคุณอย่างไร?

ผู้เขียนบทความ

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดภูเก็ต

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง การเคารพรักในจุดที่เรายืนอยู่หรือผู้ที่ควรเคารพนับถือ

บทความดีๆ ที่ได้รับแชร์มาจากโลกโซเชียลครับ

สามี- ภรรยาคนหนึ่งโดยสามีอายุห่างกับภรรยาประมาณ ๑๐ ปี อยู่กินกันมานานพอสมควร ภรรยาบ่นอยู่เสมอว่า สามีเชื่องช้าไม่มีความสุขยามมีแต่ความเปลี่ยนแปลงไม่เหมือนเดิม วันหนึ่งสามีจึงจูงมือภรรยาเดินออกจากบ้านไประยะหนึ่งแล้วถามภรรยาว่า “มองเห็นเขาลูกนั้นมั๊ย” ภรรยาก็บอกว่า “เห็น” สามีถาม “แล้วสวยงามมั๊ย” ภรรยาก็บอกว่า “สวยงามมาก” สามีจึงจูงมือภรรยาไปที่ภูเขาลูกนั้น ทั้งไกล และเหนื่อยล้าจากการเดินปีนป่าภูเขา มี โขดหิน ต้นไม้ เต็มไปหมด พอไปถึงยอดเขา สามีจึงถามภรรยาว่า “เป็นอย่างไร เขาลูกนี้สวยงามเหมือนที่มองเห็นมั๊ย” ภรรยาก็บอกว่า “ไม่สวยมีแต่โขดหินต้นไม้เต็มไปหมด” สามีจึงชี้มือไปทางเขาลูกอีกหนึ่งแล้วถามภรรยาว่า “เขาลูกนั้นสวยงามมั๊ย” ภรรยาก็ตอบว่า “สวยงามมากอยากไปดูจังเลย” สามีจึงบอกกับภรรยาว่า “ใจของเธอเปลี่ยนแปลงไป แต่ภูเขามิเคยเปลี่ยนแปลง ยืนอยู่จุดไหนก็ขอให้เคารพรัก และนับถืออย่าเปลี่ยนแปลงไปตามใจตนเอง”

นำเรื่องนี้มาเล่าเพื่อต้องการให้ทุกท่านตระหนักว่า ควรมีความเคารพรัก นับถือในสิ่งที่เราเป็นอยู่ และผู้ที่ควรเคารพรักอย่าเปลี่ยนแปลงไปตามใจตนเอง

ผู้เขียนบทความ

ดต. ปฐมภูมิ เดชบุรีรัมย์

หัวหน้างานพรรคการเมือง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมหาสารคาม

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง การมีวินัยและการอบรมสั่งสอนให้มีความพอดี

นายรักชาติ ชาตติระกุล อายุ ๑๕ ปี ฆ่าตัวตายโดยการแขวนคอตัวเองเนื่องจากเป็นคนเคยถูกตามใจ ตั้งแต่เด็กจนโตอยากได้สิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ พ่อ-แม่ จะตามใจหาให้ได้ทุกอย่างด้วยคิดว่าทำไปเพราะความรัก และสงสารลูกแต่ไม่คำนึงถึงสิ่งของดังกล่าวนั้น จะสมประโยชน์หรือเหมาะสมกับสถานะหรือไม่ก็ตาม

วันหนึ่งนายรักชาติ เกิดอยากได้รถจักรยานยนต์คันใหม่ ที่ออกรุ่นใหม่มาตามที่เขาเห็นในโฆษณาทีวี แทนคันเก่าซึ่งก็ยังใช้งานได้ดีอยู่ เลยไปขอให้ พ่อ-แม่ ซื้อให้ในราคาที่สูงพอสมควร ขณะนั้น พ่อ-แม่ กำลังมีปัญหาทางการเงินไม่มีเงินติดบ้านเลย แต่ก็ไม่ได้บอกเหตุผลให้ลูกฟังเพียงแต่บอกลูกว่า ยังไม่มีเงิน เอาไว้เดี๋ยวซื้อให้ ลูกไม่พอใจและพูดว่า ถ้าไม่ได้รับใหม่ไปตายก็ได้ ว่าแล้วก็หนีออกจากบ้านไปโดยไม่พูดอะไรอีกเลย ต่อมาเพื่อนบ้านมาบอกว่านายรักชาติ ฆ่าตัวตาย โดยใช้เชือกแขวนคอตัวเองอยู่ที่เถียงนากลางทุ่ง

นำเรื่องนี้มาเล่าให้ฟัง เพื่อเป็นอุทาหรณ์สำหรับ พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ซึ่งการเลี้ยงดูบุตรหลานนั้น ถ้ามีการอบรม สั่งสอน ส่งเสริมให้กระทำในสิ่งที่สมควร พอดี พองาม สมกับสถานะไม่ตามใจจนเกินเหตุ ก็จะไม่เกิดเหตุสุดใจอย่างนี้ขึ้น

ผู้เขียนบทความ

ดต. ปฐมภูมิ เดชบุรีรัมย์

หัวหน้างานพรรคการเมือง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมหาสารคาม

หมายเหตุ เมื่อตีใจอ่านบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ...ความอบอุ่น...

ประสบการณ์ครั้งหนึ่งที่ผมจดจำไม่เคยลืมแม้ว่าจะผ่านมาหลายปีแล้ว และเป็นความรู้สึกดีๆ ตลอดมา จนเก็บมาใช้ในการดำรงชีวิตปัจจุบัน

...วันนั้น ผมเห็นแม่คนกระหิษาอาหารมาเลี้ยงลูกน้อยอยู่บนปลายไม้แล้วลูกนกก็ร้องระงมหาอาหาร กับแม่คนตลอดเวลา...

ผมรู้สึกทันทีว่า ถ้าหากชีวิตของคนเราหรือสังคมมีความรักความเอื้ออาทรแบบนี้ต่อกัน เราจะทะเลาะกันมัย

ถือเป็นอุทาหรณ์อย่างหนึ่งว่า สังคมไทย ประเทศไทย ถ้าเรามีความรักและเอื้ออาทรต่อกัน แบบบริสุทธิ์ใจเราน่าจะอยู่ด้วยกันแบบมีความสุข...

ผู้เขียนบทความ

นายชัยวุฒิ อิศาสตราพันธ์

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมหาสารคาม

หมายเหตุ เมื่อตีเจอ่านบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง เวลาศรัทธาความเชื่อมั่นต่อระบบประชาธิปไตย

วลีที่ว่า “อายุระยะเวลาเป็นเพียงแค่ตัวเลข” คงจะเป็นวลีที่เราๆ ท่านๆ มักจะได้ยินกันบ่อยแต่จำนวนตัวเลขดังกล่าวคงไม่อาจจะพิสูจน์หรือแสดงให้เห็นถึงความสำคัญอะไรได้ มากไปกว่าการเป็นแค่เพียงจำนวนนับไม่ก่อให้เกิดประโยชน์หรือคุณค่าใดๆ ถ้าหากว่าจำนวนดังกล่าวไม่ได้แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการ ความเติบโต การเปลี่ยนแปลงที่เพิ่มมากขึ้นตามระยะเวลาที่เดินไปและโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องของความศรัทธา และความเชื่อมั่นต่อระบบประชาธิปไตยในประเทศไทยที่หากนับอายุเวลาในบ้านเราก็ผ่านห้วงเวลามาเจ็ดสิบกว่าปีแล้ว

เพราะหากจะพูดกันแล้ว “ศรัทธา” ก็คือตัวผลักดันไปสู่ “ความเชื่อมั่น” เชื่อมั่นว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ระบบประชาธิปไตยก็ยังคงเป็นระบบการเมืองที่ต้องมีการรักษาจรรยาบรรณไว้ให้คงอยู่ในประเทศหรือรัฐนั้นๆ ทั้งนี้ ก็เนื่องจากว่าระบบดังกล่าวเป็นระบบที่ทำงานได้ผล และก่อความเสียหายน้อยที่สุดในปัจจุบันเพราะเป็นระบบที่มีการประชุมต่อรองหาข้อยุติและเคารพในหลักการแห่งสิทธิเสรีภาพมากที่สุดเท่าที่เคยมีมา

ด้วยเหตุนี้จึงสำคัญและศรัทธาในระบบประชาธิปไตย โดยเฉพาะในหมู่นักผู้นำจึงเป็นตัวแปรสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของระบบการเชื่อมั่นในระบบประชาธิปไตยเชื่อว่า ประชาธิปไตยสามารถแก้ปัญหาของชาติได้แม้จะวิกฤตขนาดไหนก็ตามที่

แต่การจะทำให้ประชาชนมีศรัทธาต่อประชาธิปไตยได้นั้น แรกเริ่มคงจะต้องทำให้ประชาชนมีศรัทธาต่อผู้นำประเทศและมีศรัทธาในระบบและวิถีประชาธิปไตยให้ได้เสียก่อนเพราะจะเป็นตัวแปรหลักตัวแปรสำคัญอันจะนำไปสู่ความเชื่อมั่นและการมีความหวังที่จะสร้างระบบประชาธิปไตยที่แท้จริงและมั่นคงเข้มแข็งขึ้นมาได้ อันจะเป็นรากฐานต่อการพัฒนาประเทศชาติในทุกๆ ด้านต่อไปจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกกลุ่ม ทุกฝ่าย จะต้องแสดงออกและร่วมมือกันระมัดระวังมิให้กลุ่มทุนหรือกลุ่มคนใดเข้ามาแสวงหาประโยชน์ทางการเมืองไม่ว่า ในรูปแบบใด ทั้งนี้ ก็เพื่อให้สามารถดำเนินการไปยังเป้าหมายที่มุ่งประสงค์ ในอันที่จะขจัดความไม่ถูกต้องต่างๆ ให้หมดไปจากสังคมเพื่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศและความผาสุกของประชาชนในรุ่นต่อไป

ดังนั้น หากเราท่านไม่ต้องการเห็นการล้มกระดานหรือไม่ต้องการให้มีการฉีกรัฐธรรมนูญกันบ่อยๆ แล้ว นักการเมืองก็ต้องบริหารประเทศด้วยความซื่อสัตย์และยืนอยู่บนพื้นฐานของความถูกต้อง ทั้งทางกฎหมาย และจริยธรรม

เมื่อคิดดีพูดดีทำดีมีสำนึกที่ดีแล้ว ความชอบธรรมแห่งอำนาจการปกครองก็จะตามมาเองโดยอัตโนมัติ การจะแก้ไขปัญหาในทางการเมืองที่เป็นปัญหาของชาติ ก็จะได้รับ การสนับสนุนจากประชาชนอย่างเต็มที่

อย่าปล่อยให้เวลาเดินไป เพียงแค่เป็นการนับจำนวนตัวเลขที่เพิ่มขึ้นแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่จำเป็นจะต้องเร่งสร้างศรัทธาความเชื่อมั่นในระบบประชาธิปไตยให้เกิดขึ้น และเติบโตไปพร้อมกับเวลาที่เดินไปด้วย เฉกเช่นการปลูกต้นไม้ที่เมล็ดพันธุ์จะกลายเป็นต้นกล้า และต้นใหญ่ยืนต้นตามระยะเวลาที่หมุนเปลี่ยนไป

ผู้เขียนบทความ

นายทรงกฤษณ์ แสงรุ่งเรือง

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมหาสารคาม

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ผลกระทบจากโลกโซเชียล

เมื่อวันก่อนดิฉันได้นั่งดูรายการ “บอกเล่าเก้าสิบ” นายวันชัย อมรสันต์ และครอบครัวได้ออกมา อ้อนวอนขอให้ชาวโลกโซเชียลหยุดโพสต์ข้อความและรูปภาพเขาว่า เป็นฆาตกรต่อเนื่องฆ่าคนสูงอายุนับสิบคนในจังหวัดนครปฐม เนื่องจากเขามีหน้าตาคล้ายกับภาพสเก็ตคนร้ายที่เป็นฆาตกรต่อเนื่อง ฆ่าคนสูงอายุนับสิบคน ตำรวจได้ตรวจ DNA แล้วไม่ตรงกับคนร้าย ซึ่งจากผลของการโพสต์ข้อความและรูปภาพเขาว่า เป็นคนร้าย ทำให้ลูกสาวไม่กล้าไปโรงเรียน กลัวเพื่อนล้อ ตัวเขาหางานทำไม่ได้ เพราะนายจ้างไม่กล้ารับเขาทำงาน ภรรยาไปทำงานก็โดนเพื่อนล้อ

ดิฉันนำเรื่องนี้มาเล่าให้ฟังเพราะต้องการจะบอกว่า การกระทำสิ่งใดโดยที่ยังไม่รู้ข้อเท็จจริงที่ชัดเจน บางครั้งอาจทำลายชีวิต ทำลายอนาคตของใครหลายๆ คนได้เลยทีเดียว ดังนั้น ก่อนจะโพสต์ข้อความ ควรตรวจสอบว่าข้อมูลที่ได้รับเป็นข้อมูลที่เป็นจริงหรือไม่ เช่นนี้อาจส่งผลกระทบต่อชีวิตผู้อื่นในทางลบ ทำให้เขาเดือดร้อนทั้งที่เขาไม่ได้ทำอะไรผิด หน้าซ้ำบ้างครั้งคนโพสต์เองอาจต้องโดนโทษทางกฎหมาย ด้วยนะคะ

ผู้เขียนบทความ

น.ส. อรดี เรียงภักดี

พนักงานการเงินและบัญชี

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมหาสารคาม

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง วินัยในการทำงาน

เอลเบิร์ต ฮับบาร์ด ได้ให้นิยามของคำว่า “การมีวินัยแห่งตน” ซึ่งผู้คนได้ยอมรับและใช้กันมานานแล้วว่า การมีวินัยแห่งตนคือความสามารถในการทำให้ตัวคุณ ทำในสิ่งที่คุณต้องทำเมื่อควรทำ ไม่ว่าคุณจะรู้สึกอยากทำหรือไม่ก็ตาม ซึ่งการมีวินัยในการทำงานก็เช่นเดียวกันกล่าวคือ คนที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานอย่างสูงนั้น มักจะเป็นคนที่มีนิสัยทำในสิ่งที่ต้องทำหรือทำในสิ่งที่สำคัญกับหน้าที่ของตนก่อนเสมอ จากนั้นจึงค่อยทำในสิ่งที่มีความสำคัญรองลงมา ต่างจากบุคคลทั่วไปจำนวนมากที่อยู่ในองค์กรที่ไม่สามารถจัดการกับเวลาตนเองได้ดีและชอบทำงานง่ายๆ ให้เสร็จก่อนเสมอ จากนั้นพอถึงเวลาจวนตัวจึงค่อยทำงานที่ยากๆ (ซึ่งเป็นงานที่สำคัญ) ให้เสร็จแบบรีบร้อนซึ่งผลที่ได้ก็คือเราจะไม่สามารถทำงานนั้นให้ออกมาได้ดีที่สุด

วินัยในการทำงานที่สำคัญที่สุดคือ ต้องทำให้ดีที่สุดและให้เสร็จเร็วที่สุดเสมอๆ เป็นเรื่องที่สำคัญมากที่เราควรใส่ใจและนำไปใช้ปฏิบัติ ถ้าเราต้องการประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานของเรา แรกๆ อาจจะยากหน่อยที่จะบังคับตนเอง แต่เมื่อเราทำไปสักพักแล้วเราจะรู้สึกสบายขึ้นและเราจะแปลกใจกับการเปลี่ยนแปลงและผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นตามมาอย่างแน่นอน

ผู้เขียนบทความ

นางอภิสร่า ดิสฺรกุล

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมหาสารคาม

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ลูกหนีเรียนรู้

ลูกหนีเข้ามาในเมือง เห็นหลายสิ่งหลายอย่างไม่มีที่บ้านจึงอยากรู้ว่าสิ่งนั้นสิ่งนี้มีไว้ทำไม เช่น ทางม้าลาย มีไว้ทำไม สะพานลอย มีไว้ทำไม แม่จึงบอกลูกหนีว่า ทางม้าลายมีไว้ใช้ในการเดินข้ามถนน การข้ามถนนต้องมองซ้าย มองขวาให้ดี ถ้าไม่ระวังอาจเกิดอุบัติเหตุได้ และลูกหนีต้องเข้าแถวเพื่อไม่ให้เดินชนกัน ส่วนสะพานลอยปลอดภัยกว่าทางม้าลาย ลูกหนีได้เห็นเหล็กกั้นรางรถไฟ ที่กีดขวางอยู่ตรงกลางถนนก็ถามแม่ว่า นี่คืออะไร แม่ก็บอกว่าเป็นสัญญาณเตือนให้รถหยุดช่วยให้ปลอดภัยและแม่ก็ได้ปลุกฝังความมีระเบียบวินัยให้ลูกหนีตั้งแต่เด็ก แม่เรื่องวินัยเล็กๆ น้อยๆ ก็ไม่ควรมองข้าม ทุกครั้งที่ข้ามถนน แม่ก็จะพาลูกหนีข้ามถนนตรงทางม้าลายหรือสะพานลอย

นำเรื่องนี้มาเล่าให้ฟังเพราะต้องการจะบอกว่า การปลูกฝังความมีวินัยควรจะต้องปลูกฝังตั้งแต่เด็ก ซึ่งในปัจจุบันนี้ ความมีวินัยเป็นเรื่องที่ถูกมองข้าม และดูเหมือนว่าทุกคนจะมีความเข้าใจอย่างมากเหลือเกิน เมื่อพูดถึงแล้วทุกคนมักจะเห็นเป็นเรื่องตลก และเขาหารู้ไม่ว่าการฝึกความมีระเบียบวินัยให้กับตนเองได้นั้น ย่อมนำมาด้วยชีวิตที่ประสบผลสำเร็จทั้งต่อตนเองและประเทศชาติ

ผู้เขียนบทความ

นายประเนต นະทะศิริ

หัวหน้างานจัดการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมหาสารคาม

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ฤๅษีกับลิง ตอนปราบลิง

ฤๅษีเลี้ยงดูลิงน้อยตัวหนึ่งชื่อทอง สอนให้รู้จักทำงานเมื่อลิงตัวอื่นๆ มาเห็นก็จึงมาขออยู่กับฤๅษีด้วย โดยได้มีการทำข้อตกลงว่าจะต้องช่วยกันทำงาน แต่ลิงอาวุโสที่ชื่อโหน กลับไม่ช่วยตัวอื่นทำงานและยังชักชวนลิงจ้อ ลิงจ้อย ลิงอ้วน ให้เข้าเป็นพวกตน เมื่อฤๅษีรู้จึงเสกกรงขังลิงทั้ง ๔ แล้วให้ลิงตัวอื่นๆ ช่วยกันแบกกรงกลับภูมิตั้งระหว่างทางกลับเกิดพายุทำให้ลิงทั้ง ๔ บาดเจ็บแต่เพื่อนลิงตัวอื่นๆ ก็เข้าไปช่วยลิงทั้ง ๔ จึงสำนึกได้และสัญญาจะไม่ทำผิดกฎระเบียบอีก

นำเรื่องนี้มาเล่าให้ฟังเพราะต้องการจะบอกว่าการไม่ทำตามระเบียบวินัยแล้วยังชักชวนให้ผู้อื่นไม่ปฏิบัติตามระเบียบวินัยด้วยนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ดีไม่ควรปฏิบัติเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามระเบียบวินัยย่อมได้รับบทลงโทษ ดังนั้น การอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคมทุกคนควรจะปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อตกลงที่ได้ตกลงร่วมกันไว้เพื่อจะได้อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

ผู้เขียนบทความ

น.ส. เถลิงศรี สุวรรณนุรักษ์

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมหาสารคาม

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง จันทโครพ

จันทโครพเจ้าชายเมืองพาราณสี ออกแสวงหาพระอาจารย์และได้เรียนรู้จนสำเร็จวิชาอันแกร่งกล้า จึงเดินทางกลับเมือง ในระหว่างทางพระองค์ได้เปิดผอบที่พระอาจารย์มอบให้นำกลับเมืองและกำชับให้เปิดเมื่อถึงเมืองแล้วแต่จันทโครพไม่รักษาวินัยรักษาคำมั่นที่ให้ไว้ เมื่อผอบเปิดจันทโครพได้พบกับนางโมรา สาวงาม ซึ่งเป็นต้นเหตุให้พระองค์ต้องตายเพราะมือโจรในที่สุด

นำเรื่องนี้มาเล่าให้ฟังเพราะต้องการจะบอกว่า การไม่รักษาวินัยไม่รักษาคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ก่อให้เกิดความเสียหายถึงแก่ชีวิตได้ดังเช่นในนิทานข้างต้นในทางตรงกันข้าม หากทุกคนช่วยกันรักษาวินัยแค่เพียงเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ช่วยป้องกันไม่ให้เกิดความสูญเสียได้

ผู้เขียนบทความ

น.ส. วิชิตา สระแก้ว

พนักงานจ้างเหมา

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมหาสารคาม

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ขำๆ แต่ไม่ขำ

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑ กุมภาพันธ์ ที่ผ่านมาเป็นวันที่พี่น้องชาวไทยแทบทุกคนต้องไม่พลาดที่จะหาเวลา มาเชียร์ “ช้างศึกไทย” ลงพาดแข้งในเกมนัดแรกกับทีมชาติฮอนดูรัส ในศึกฟุตบอลคิงส์คัพ ครั้งที่ ๔๓ ที่เมืองโคราชอย่างแน่นอน ซึ่งผมเองก็ตั้งหน้าตั้งตาคอยเชียร์ทีมชาติไทยในวันนั้นเช่นกัน แต่มีเหตุการณ์หนึ่ง เกิดขึ้นคือขณะที่นักเตะทีมชาติฮอนดูรัสยืนตรงเพื่อร้องเพลงชาติของตนอยู่นั้น นักเตะทุกคนมีสีหน้าที่ไม่ค่อย จะสู้ดีนักบางคนก็ยิ้มแหยๆ หน้าเจ๋อนๆ ผมเองก็นึกขำในใจจนหลุดเสียงหัวเราะออกมาว่า “สงสัยคงจะกลัว ฝีเท้าทีมชาติไทยจนเก็บอาการไม่อยู่กันล่ะซี” แต่เมื่อฟังเพลงชาติไปสักพักก็รู้สึกเอะใจว่า เหมือนเคยได้ยิน มาก่อนหน้านั้นซึ่งก็จริงครับเพลงที่ได้ยินอยู่นี้คือ เพลงชาติของทีมอุซเบกิสถานครับอ้าว!!! ทำไมมาเปิดให้ ทีมชาติฮอนดูรัสละ นั่นแปลว่าเราเปิดเพลงผิดชาตินี้เองแฮ้อ....

ผมสลดใจนึกถึงว่า หากเราต้องตกอยู่ในเหตุการณ์นี้ แบบทีมชาติฮอนดูรัสบ้างจะมีสีหน้าอย่างไร? พลังก็คิดถึงความพร้อมในการจัดการแข่งขันครั้งนี้ว่ามีความพร้อมในเรื่องต่างๆ มากแค่ไหนแม้แต่เพลงชาติ ยังเปิดกันมั่วไปหมด

เรื่องนี้ถือเป็นอุทาหรณ์หนึ่งในฐานะที่เราเป็นประเทศเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันครั้งนี้จะต้อง ตระหนักและมีการวางแผนที่มีประสิทธิภาพมากกว่านี้ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะไม่เกิดเหตุการณ์ที่น่าอับอาย แบบนี้ขึ้นอีกนะครับ

ผู้เขียนบทความ

นายพงศธร พงษ์สิทธิผล

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมหาสารคาม

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง สังคมเอื้ออาทร

ประสบการณ์อย่างหนึ่งที่ควรจะมีควมรอบคอบก่อนเดินทางออกจากบ้านเย็น วันหนึ่งหลังเลิกงาน หลานสาววัย 6 ขวบ เกิดอาการปวดฟัน ฟันน้ำนมโยกจึงได้พาหลานไปหาหมอ คุณหมอตตรวจแล้วบอกว่า ต้องถอนอย่างเดี๋ยวลั้ก็ทำการถอนฟันให้หลานสาวจนเสร็จเรียบร้อยและคิดค่าถอนฟันเป็นเงิน 300 บาท ดิฉันหยิบกระเป๋าสตางค์แล้วเปิดออกดูปรากฏว่า เงินในกระเป๋ามีไม่ถึง 300 บาท ก็เลยบอกคุณหมอว่า เงินไม่พอขอไปกดเงินก่อนนะค่ะแล้วก็เอาบัตรเอทีเอ็มไปกดเงินก็ปรากฏว่ากดไม่ได้อีก เนื่องจากบัตรที่อยู่ในกระเป๋าค่อยได้ใช้กดเงินและเป็นบัตรใหม่ที่ยังไม่เคยใช้มาก่อน บัตรที่เคยใช้กดเงินอยู่เป็นประจำกลับลืมไว้ที่โต๊ะทำงานดิฉันตกใจและกลับมาบอกกับหมอว่า เงินในกระเป๋าค่อยแถมยังเงินก็กดไม่ได้จะให้ทำอย่างไรค่ะ คุณหมอเงินไม่มีพอจริง ๆ คุณหมอยิ้มแล้วบอกว่าไม่เป็นไรหรอกคุณยายเดี๋ยวลั้หลังค่อยเอามาจ่ายก็ได้ ดิฉันรู้สึกซึ้งในน้ำใจและเกรงใจคุณหมอจริง ๆ ก่อนออกจากคลินิกมาก็ขอโทษขอโพยคุณหมอเป็นการใหญ่ แล้วเข้าวันรุ่งขึ้นดิฉันก็รีบเอาเงินไปให้คุณหมอตันทันที แล้วก็ลืมขอบคุณคุณหมออีกครั้

ที่นำเรื่องนี้มาเล่าก็เพราะอยากบอกว่า ความมีน้ำใจของคนไทยยังมีอยู่สังคมไทยยังคงเป็นสังคมแห่งน้ำใจยังมีความดีงามอยู่กระจายทุกภาคส่วนในสังคม และอยากบอกทุกท่านว่า ควรเพิ่มความรอบคอบก่อนเดินทางออกจากบ้านหรือเดินทางไปไหนจะต้องมีความรอบคอบตรวจสอบดูกระเป๋าค่อย และดูในกระเป๋าค่อยว่ามีเงินหรือบัตรเอทีเอ็มที่ใช้กดเงินอยู่ประจำมีอยู่ในกระเป๋าค่อยหรือไม่ ถ้าหากเดินทางไปต่างจังหวัดหรือเดินทางไกลแล้วเสียเวลาลั้ไปมีปัญหาเหมือนดิฉันแล้วจะลำบากมาก ๆ เลย.....

ผู้เขียนบทความ

นางลัดดา แก้วบุญเรือง

พนักงานการเงินและบัญชี

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมหาสารคาม

หมายเหตุ เมื่อตีเจอ่านบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้หนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง คงต้องคิดทบทวน

เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคมไทยปัจจุบัน เรื่องมีอยู่ว่า เอกมีลูกชายเรียนอยู่สถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่งวันหนึ่งลูกชายเอกถูกตำรวจจับในข้อหาขับขีรถจักรยานยนต์โดยไม่สวมหมวกกันน็อค ตำรวจจรรยาจร ออกใบสั่งให้และยึดใบขับขี่ไว้ ลูกชายจึงไปขอเงินเอก เพื่อจะนำไปเสียค่าปรับแต่เอกบอกลูกชายว่า ไม่ต้องไปเสียเงินและเอาใบสั่งจากลูกชายไป

ต่อมาเอกได้นำใบสั่งไปให้เพื่อนที่เป็นตำรวจบอกเพื่อนช่วยจัดการให้หน่อย เพื่อไม่ให้เป็นการขัดใจเพื่อนตำรวจก็รับใบสั่งไว้และไปเสียค่าปรับแทนโดยขอตำรวจด้วยกันขอเสียค่าปรับในอัตราต่ำสุด (จะขอเฉยๆ ก็นึกถึงเกียรติหน้าที่และศักดิ์ศรีตำรวจจราจรที่จับ) แล้วนำใบขับขี่ลูกชายเอกไปให้เอก เอกได้รับใบขับขี่ลูกชายคืนมาก็พาเพื่อนตำรวจไปเลี้ยงข้าวเป็นการขอบคุณกัน หมดเงินไปมากกว่าที่จะต้องไปเสียค่าปรับอีกแล้วเอาใบขับขี่ไปคืนให้ลูกชายพร้อมบอกว่าเห็นเปล่า.... พ่อไม่ต้องเสียค่าปรับซักบาท.....

เรื่องนี้มีผู้เกี่ยวข้องในเหตุการณ์หลายคนด้วยกัน คงไม่มีใครคนใดคนหนึ่งผิดแต่ถ้าคิดทบทวนให้ดีๆ สมควรหรือไม่... และถ้าเป็นความผิดหรือข้อหาร้ายแรง ความเสมอภาคหรือความเท่าเทียมกันในสังคม จะเกิดขึ้นได้อย่างไร

ผู้เขียนบทความ

พ.ต.ท. ชาญณรงค์ วัฒนชัย

หัวหน้างานอำนวยการ

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมหาสารคาม

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง วินัยการจราจร

ในช่วงตั้งแต่ประมาณต้นปี พ.ศ.๒๕๕๗ ถึงปัจจุบันได้มีการก่อสร้างปรับปรุงช่องทางจราจร และรื้อถอนสะพานข้ามแม่น้ำชี บริเวณรอยต่อระหว่างตำบลเกิ้ง อำเภอเมืองมหาสารคาม และตำบลท่าขอนยาง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม ซึ่งเป็นเส้นทางที่จะไปยังมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (มมส.) หรือที่รู้จักกันทั่วไปว่า “ม.ใหม่” ซึ่งพื้นที่ดังกล่าว มีการพัฒนาและความเจริญอย่างรวดเร็วในด้านเศรษฐกิจ มีร้านค้าขายและสร้างสรรพสินค้า (บิ๊กซี) ทำให้มีการจราจรหนาแน่น ซึ่งเดิมถนนเส้นดังกล่าวมี ๒ ช่องทาง เมื่อมีการก่อสร้างจึงปิดตรงบริเวณคอสะพานข้ามแม่น้ำชี แล้วทำให้เหลือช่องทางเดียวโดยมีการแฉ่งเดือน และให้สัญญาณล่วงหน้าชัดเจนปรากฏว่า ในช่วงเช้าและเย็นของแต่ละวันมีผู้ขับขีรถยนต์และจักรยานยนต์ ผ่านเส้นทางดังกล่าวเป็นจำนวนมาก และต่างขับรถเบียดกันไปมาแฉ่งซ้ายแฉ่งขวาและใช้ไหล่ทางเพิ่มอีกหนึ่งช่องรวมเป็น ๓ ช่องทาง แล้วขับรถไปเบียดกันหรือไปเปลี่ยนช่องทางเดินรถตรงถึงบริเวณคอสะพาน ซึ่งเหลือเพียงช่องทางเดียว ทำให้รถของผู้คนที่วิ่งมาตามช่องทางที่ถูกตัดต้องติดยาวและเกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้ง

เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นหนึ่งตัวอย่าง ซึ่งอาจพบเห็นได้โดยทั่วไป ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า สภาพสังคมไทยในปัจจุบันคนส่วนหนึ่งมีความเห็นแก่ตัว หรือเอาแต่ประโยชน์ส่วนตนมากขึ้น ใช้สิทธิเกินส่วน โดยไม่คำนึงถึง สิทธิหรือความเดือดร้อนเสียหายของบุคคลอื่น และอาจก่อให้เกิดปัญหาหรือความเสียหาย ในชีวิตและทรัพย์สินตามมา จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างหรือปลูกจิตสำนึกเรื่องความมีวินัย การเคารพสิทธิ และหน้าที่บุคคลอื่นให้มากขึ้น

ผู้เขียนบทความ

นายเจตนิพิฐ์ สาสิม

พนักงานสืบสวนสอบสวน

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมหาสารคาม

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง สุดเศร้า พลเมืองดีลงไปช่วยรถเกิดอุบัติเหตุโดนชนซ้ำดับคาที่

จากการอ่านข่าวสาร นายคนัยคนขับรถบรรทุกอาหารปลา กำลังนำอาหารปลาไปส่งที่จังหวัดพะเยา มาถึงที่เกิดเหตุวงนอนจนวูบหลับไป มาสะดุ้งตื่นอีกทีพบว่ารถชนเข้ากับรถพ่วง 18 ล้อ ของนายอนันต์ พลโต จนพลิกคว่ำ แต่ไม่ได้รับบาดเจ็บจึงรีบลงจากรถมาดูความเสียหาย ขณะเดียวกันนายสุทธิพันธ์ ชัยสิทธิ์ ยี่ห้อฮิโน สีขาว ทะเบียน 84-6546 สุพรรณบุรี ตามหลังมาพบเห็นเหตุการณ์จึงวนรถกลับมาจอดแบบย้อนศร เพื่อให้สัญญาณรถที่ตามมาไม่ให้เกิดการชนซ้ำซ้อนพร้อมลงมาช่วยเหลือ เป็นจังหวะเดียวกันที่รถกระบะ ของนายประวิทย์ วิ่งตามมาด้วยความเร็วหักพวงมาลัยหลบรถนายสุทธิพันธ์ และชนนายสุทธิพันธ์ ที่ยืนอยู่ในช่องทาง ที่หักหลบพอดีทำให้ชนเข้าอย่างจังแล้วรถก็ลากร่างนายสุทธิพันธ์ ไปอัดกับท้ายรถสิบล้อจนเสียชีวิต เป็นอุทาหรณ์ว่า การช่วยเหลือผู้อื่นนั้นต้องเป็นไปด้วยความรอบคอบและความระมัดระวังเป็นที่สุด ถึงจะเกิดประโยชน์สูงสุดทั้งตนเองและผู้อื่น

ผู้เขียนบทความ

น.ส. ชลิตา มานิตย์

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมุกดาหาร

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง หนุ่มพลเมืองดีเตือนวัยรุ่นตกขาวกลับถูกไล่อิงบาดเจ็บ

จากการดูข่าวสารรายการเรื่องเล่าเช้านี้ เกิดเหตุ นายพีรพงษ์ แก้วนักรบ อายุ 26 ปี ถูกยิงเข้าบริเวณ แขนขวา กระสุนฝังใน เจ้าหน้าที่กู้ภัยเร่งช่วยนำตัวส่งโรงพยาบาล ขณะที่ นายพีรพงษ์ แก้วนักรบ กำลัง ชีรจรรย์ยานยนต์กลับบ้านที่อยู่ในซอยธรรมวิทย์ สัตหีบ ระหว่างนั้นได้พบวัยรุ่น 2 ราย จอดรถจักรยานยนต์อยู่ริมทาง กำลังตกขาวอยู่ ด้วยความหวังดีจึงได้จอดรถเพื่อเตือน บอกให้เลิก เพราะมันเป็นสิ่งไม่ดี ทำให้วัยรุ่น ทั้งคู่ไม่พอใจและชีรจรรย์ยานยนต์ตามหลังตนมาติดๆ เรียกให้ตนจอดรถ ก่อนเข้ามาชกต่อย แต่ทั้งคู่สู้ตนไม่ได้ จึงชีรจรรย์ยานยนต์กลับไปเอาปืนมายิงเข้าที่แขนตน 1 นัด ตนจึงรีบวิ่งหนีเอาชีวิตรอดแล้วเข้าไปหลบในบ้านของชาวบ้านในละแวกนั้น ก่อนมีคนช่วยโทรตามเจ้าหน้าที่ตำรวจ

จะเห็นว่าในการทำความดีการจะเป็นพลเมืองดี นั้นเป็นสิ่งที่เสี่ยงอันตรายจริงๆ บางครั้งอาจต้องแลก กับชีวิตตนเอง เหมือนดังนายพีรพงษ์ แก้วนักรบ

ผู้เขียนบทความ

นายสุกรี พวงทอง

หัวหน้างานพรรคการเมือง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมุกดาหาร

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ความเห็นแก่ตัวมักมาทำร้ายผู้บริสุทธิ์

บทความนี้ข้าพเจ้าก็จะขอเล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่อยู่บนท้องถนน ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ติดตามข้าพเจ้ามาตลอด และเป็นบทเรียนที่ข้าพเจ้าต้องระมัดระวังอย่างที่สุด ในวันที่ 29 สิงหาคม 2556 ข้าพเจ้าได้ขับรถไปต่างจังหวัดก็ขอเอ่ยชื่อเลยจังหวัดบุรีรัมย์นะค่ะ บริเวณพื้นที่นั้นน่าจะเป็นอำเภอประโคนชัย ในวันที่นั้นอากาศก็เย็นฝนตกตลอดการเดินทางแต่ก็ไม่แรง ถนนแฉกนั้นเป็นถนนลาดยางสองเลน มีป่าสองข้างทาง ข้าพเจ้าก็ขับรถมาเรื่อยๆ ใช้ความเร็วรถประมาณ 80 กม/ชม. เพราะเห็นว่าถนนก็มีรถเยอะ ช่วงเวลานั้นข้าพเจ้าได้ขับรถตามหลังรถบรรทุก (รถพ่วง) เพราะยังเห็นว่าเป็นที่คับขันไม่สามารถแซงได้ อีกอย่างถนนก็ลื่นเพราะฝนตก มองกระจกเห็นว่ายางหลังมีรถกระบะสีขาว (โตโยต้าวิโก้ สีขาว) วิ่งตามมาอยู่ ทันใดนั้นกระบะคันนี้ก็แซงรถข้าพเจ้า และรถบรรทุก (รถพ่วง) โดยความเร็วประมาณ 120-140 กม./ชม. ซึ่งขณะเดียวกันก็มีรถกระบะสีดำ (โตโยต้าวิโก้ สีดำ) ก็วิ่งมาอีกเลน เป็นความโชคร้ายยิ่งของรถกระบะสีดำ วิ่งสวนกันกับรถกระบะสีขาว รถกระบะสีดำหักหลบอย่างแรงทำให้รถไถล เพราะด้วยความเร็วไถลมาเฉี่ยวกันกับรถข้าพเจ้า บริเวณล้อด้านหลังข้างคนขับ ข้าพเจ้ารวบรวมสติเพิ่มความเร็วพุ่งสู่อบถนนข้างทางเพราะคิดว่าต้องไถลมาชนกับรถข้าพเจ้าแน่ๆ แต่ถ้าข้าพเจ้าจะขับมุ่งไปข้างหน้าก็ไม่ได้ เพราะข้างหน้าคือรถบรรทุก วินาทีที่น่าหวาดเสียวนี้ต้องตัดสติใจสู้ข้างถนนโดยหลบกันแบบเฉียดๆ เพราะข้างถนนก็เป็นคลองลึกเหมือนกัน สุดท้ายรถกระบะสีดำก็ไถลหมุนตกลงข้างขวากลางถนน หลังจากหักหลบรถข้าพเจ้า ซึ่งยอมรับจริงๆ ว่าคนขับรถกระบะสีดำนี้แกมีสติจริงๆ แต่บางอย่างก็เหนือความควบคุม เหตุการณ์นี้ก็ผ่านไป

ท่านผู้อ่านลองมองดูสิว่า ถ้าหากในวันนั้นข้าพเจ้าและรถกระบะสีดำไถลมาประทะกับรถข้าพเจ้าอะไรจะเกิดขึ้น ยิ่งถ้าร้ายไปกว่านั้นรถข้าพเจ้า ก็จะพุ่งไปชนท้ายรถพ่วง เป็นอุบัติเหตุที่เกิดจากการไร้วินัยเห็นแก่ตัวของรถคันเดียว และนี่ก็เป็นการแข่ง ทางโค้งด้วยประกอบกับถนนลื่นเพราะฝนตก แต่ผู้ขับรถกระบะสีขาวนั้นจะสำนึกบ้างหรือไม่ ไม่หันมาสนใจ ขอฝากเอาไว้ว่าการไร้วินัย ส่วนใหญ่มักจะทำร้ายผู้บริสุทธิ์ ต้องมารับกรรม ก็กับการกระทำที่เห็นแก่ตัวเพียงเพื่อตัวเองเท่านั้น

ผู้เขียนบทความ

น.ส. มยุรี วงศ์ศรีธนกุล

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมุกดาหาร

หมายเหตุ เมื่อตีเจอ่านบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ความมีน้ำใจ

จากประสบการณ์ของผู้เขียนเอง ในวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2558 วันนั้นในช่วงพักเที่ยง ข้าพเจ้าขับรถไปตลาดสดเทศบาล 1 เป็นช่วงพักกลางวัน รถก็จะเยอะ กว่าช่วงเวลาปกติ ขณะนั้นข้าพเจ้าขับรถอยู่คนละฝั่งกับตลาดสด ซึ่งต้องเลี้ยวรถก่อนจะเข้าถึงตลาดสด ก็เปิดไฟเลี้ยวอยู่กลางถนนประมาณ 20 นาที ก็ยังไม่สามารถเลี้ยวรถเข้าตลาดสดได้เนื่องจากไม่มีรถคันไหนหยุดรถให้เลี้ยวเข้าตลาดสดได้ ข้าพเจ้าจึงต้องรออยู่อย่างนั้น ขณะที่รอก็นั่งคิดไปพลางๆ ว่าถ้าเกิดว่าตลาดสดคือโรงพยาบาลรถข้าพเจ้าคือรถที่นำผู้ป่วยหนักไปส่งโรงพยาบาล คงมาตายต่อหน้าโรงพยาบาลเป็นแน่ในขณะนั้นเองก็มีรถเบนซ์คันสีขาวหมายเลขทะเบียนไม่ได้หยุดรถให้ ข้าพเจ้าจึงได้ขับรถเลี้ยวเข้าตลาดสด และก็แอบชื่นชมเจ้าของรถคันนี้อยู่ในใจอย่างลึกๆ และก็มองเห็นว่าสังคมควรมีน้ำใจที่ควรแบ่งปันกันบ้าง ถ้าทุกคนมีน้ำใจต่อกันปัญหาต่างๆ ในสังคมคงลดลง

ผู้เขียนบทความ

นางวราภรณ์ พรหมจันทร์

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดมุกดาหาร

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง การสร้างนิสัยนักประชาธิปไตยจากที่บ้าน

สองอาทิตย์ก่อนวันขึ้นปีใหม่ พุทธศักราช ๒๕๕๘ วันนี้ผมได้มีโอกาสพาคุณแม่ไปเที่ยวตลาดชุมชนต่างอำเภอแห่งหนึ่ง ระหว่างขับรถเราได้คุยกันไปเรื่อยๆ ผมนึกในใจ นานแล้วนะที่ผมไม่ได้คุยกับแม่ เป็นเรื่องเป็นราว ทั้งที่อยู่บ้านหลังเดียวกัน เพราะต้องใช้ชีวิตอย่างเร่งรีบ เข้า - เย็น ผมเพียงแต่ได้ยกมือไหว้บอกท่าน “แม่ผมไปทำงานละครับ” และตอนกลับ “แม่ ทานข้าวยังครับ วันนี้มีใครมาติดต่ออู่รถที่บ้านเปล่าครับ” ประโยคซ้ำซากทุกเมื่อเชื่อกันว่าบางครั้งบางทียังอดคิดไม่ได้แม่จะน้อยใจหรือเปล่าครับ แต่วันนี้สีหน้าแม่จะเบิกบานระหว่างที่นั่งรถคุยกันไป แม่จะเล่าเรื่องเก่าๆ ตอนที่ผมพ่อยังเป็นหนุ่ม บางช่วงสนุกสนาน บางทีก็จะเล่าด้วยอาการเศร้าๆ ปนน้อยใจ โดยเฉพาะช่วงวิกฤติในชีวิตครอบครัวที่จวนบ้านแตกสาแหรกขาดหลายครั้งหลายหน ผมยังนึกว่า **ปัญหาครอบครัวนี้มันเป็นปัญหาคลาสสิก** เสียนี้กระไร เกิดขึ้นได้ทุกยุคทุกสมัย การแก้ไขปัญหาจึงต้องอาศัยความอดทน อดกลั้น ความเข้าใจ กันอย่างมาก คนสมัยก่อนจึงมีความอดทนสูงมากในการประคับประคองตัว การอดทน อดกลั้น การเสียสละให้กันและกันมากกว่าคนสมัยนี้ จนเทียบกันไม่ได้ อันเป็นปัจจัยหนึ่งในการแก้ไขปัญหาครอบครัว ผิดกับคนรุ่นใหม่สมัยนี้ ที่แต่งงาน ไม่นานอย่างที่คนโบราณ เรียกว่า “หม้อข้าวไม่ทันดำ” ก็เสียหักเสียแล้ว เมื่อผมอ่านข่าวในหนังสือพิมพ์ที่พาดพิงถึงคนดังในสังคมที่เพิ่งแต่งงานกัน อย่างกับเทพนิยาย ไม่ทันไรก็มีข่าว เลิก อย่างร้าย บางคู่เพิ่งจะมีลูกน้อยวัยไม่กี่ขวบ ก็มีข่าวว่า อย่างร้ายกันเสียละ “เลิกกกกกก (เสียงยาว) แล้วละ หนูเลิกกับเขาแล้วละ” อย่างที่เพลงฮิตของลูกทุ่งสาวหุ่นลีนค้าดังทางราชบุรี ที่ร้องไว้จนเป็นเพลงฮิตติดตลาด ไปงานไหนๆ ก็มักจะมีคนโชว์ลูกคลอเพลงนี้ให้ฟัง

ที่เล่ามานี้ ก็เพียงแต่อยากให้ทุกคนตระหนักในความรับผิดชอบต่อสถาบันครอบครัว ซึ่งหมายถึงการร่วมกันคิด ร่วมกันรับผิดชอบ อันเป็นการวางรากฐานการเรียนรู้กันและกัน รับฟังปัญหาของกันและกัน และร่วมกันหาทางแก้ไขปัญหา และหาทางออกร่วมกัน จรรโลงสถาบันครอบครัวให้ยั่งยืน หากเราฝึกใจที่จะรับรู้ รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การแก้ไขปัญหาาร่วมกัน การยอมรับในสิ่งที่ผิด ที่บกพร่องของกันและกัน ผมเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้ในขณะที่เราปฏิบัติในครอบครัวจนเป็นนิสัย มันจะเป็นพื้นฐานแนวคิดนักประชาธิปไตยจากที่บ้าน โดยไม่ต้องไปนั่งอบรมศึกษาจากที่ไหน ให้เสียเวลา ท่านเห็นด้วยกับผมหรือไม่

ผู้เขียนบทความ

นายณิเทพ กิตติเบญจคุณ

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดลำปาง

หมายเหตุ เมื่อตีใจอ่านบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ทำได้ไหม

“ครูให้ไปร่วมพิธี....และทำกิจกรรมในวัน.....ซึ่งเป็นวันหยุด.” คำถามต่อมาคือ “ไม่ไปได้ไหม? คนอื่นยังไม่ไปเลย ทำไมเราต้องไปร่วมงาน....ด้วย?” จากคำพูดนี้ สะท้อนให้เห็นถึงความคิดของเยาวชนที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของคนในสังคมโรงเรียน ถึงแม้ว่าจะเป็นสังคมเล็กๆ ก็ตาม ต่อไปในวันข้างหน้า เยาวชนเหล่านี้เติบโตขึ้นต้องเข้าไปอยู่ในสังคมที่ใหญ่ขึ้น มีความหลากหลาย การที่เด็กมีความคิดว่าคนอื่นไม่ไปหรือคนอื่นทำได้ เราก็สามารถทำเหมือนกับคนอื่นได้เหมือนกัน ถือว่าเป็นการใช้หลักสิทธิเสรีภาพที่จะคิด ที่จะทำได้เท่าเทียมกัน แต่การอยู่ร่วมกันในสังคมต้องเรียนรู้เรื่องความรับผิดชอบ ทั้งรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อผู้อื่น ต่อสังคม ซึ่งเป็นสิ่งที่กำกับการใช้สิทธิเสรีภาพของตนเอง ไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น ภายใต้กฎเกณฑ์ ระเบียบ ข้อกำหนดของสังคมนั้นๆ ด้วย

ในสังคมปัจจุบันถึงแม้จะมีการรณรงค์ เผยแพร่ ปลุกจิตสำนึก แนวคิดในการอยู่ร่วมกันในสังคม ให้เป็นสังคมแบบมีส่วนร่วมในทุกภาคส่วนแล้วก็ตาม ทุกคนรับรู้ รับทราบในหลักการแบบมีส่วนร่วมแต่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับสิ่งเหล่านั้น ทำให้ยังไม่สามารถนำสิ่งที่ได้รับจากการเผยแพร่ของทุกภาคส่วนมาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมแบบมีส่วนร่วมซึ่งจะเป็นก้าวหนึ่งในการฝึกฝนให้เป็นพลเมืองได้ต่อไป

ผู้เขียนบทความ

น.ส. พัชรินทร์ ทาตายุ

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดลำปาง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง การสร้างจิตสำนึกประชาธิปไตย

เมื่อวันจันทร์ที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๘ ผมและคณะพนักงานของสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดลำปาง ได้มีโอกาสไปปฏิบัติงานโดยนำเครื่องลงคะแนนเลือกตั้ง รุ่นที่ ๔ ดำเนินกิจกรรมเลือกตั้งคณะกรรมการนักเรียนของโรงเรียนอัสสัมชัญลำปาง โดยมีพรรคกรรมการนักเรียนที่ลงสมัครรับเลือกตั้ง จำนวน ๗ พรรค นักเรียนที่มีสิทธิเลือกตั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย รวมจำนวน ๑,๐๕๐ คน สิ่งที่มีความประทับใจเป็นอย่างยิ่งในการเลือกตั้งครั้งนี้ก็คือ นักเรียนทุกคนต้องแสดงบัตรประจำตัวประชาชน หรือบัตรประจำตัวนักเรียนต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของนักเรียนที่รับลงทะเบียนก่อนใช้สิทธิเลือกตั้งหากนักเรียนไม่มีหลักฐานดังกล่าวจะไม่มีสิทธิเลือกตั้ง

แต่ผมคิดว่า ในการเลือกตั้งครั้งนี้ทางโรงเรียนควรจะสนับสนุนส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการใช้สิทธิเลือกตั้งได้ทุกคน กรณีที่ไม่มีหลักฐานแสดงตนนั้นมีความเห็นว่าอาจารย์ประจำชั้นน่าจะเป็นผู้รับรองสถานะของนักเรียนได้ จึงสอบถามอาจารย์ผู้รับผิดชอบในกิจกรรมนี้ ได้รับคำตอบว่าทางโรงเรียนได้ประกาศให้นักเรียนได้ทราบล่วงหน้าแล้วก่อนวันเลือกตั้ง ให้นักเรียนเตรียมบัตรประจำตัวประชาชน หรือบัตรประจำตัวนักเรียนมาแสดงตนก่อนใช้สิทธิเลือกตั้ง หากใครไม่มีจะไม่มีสิทธิเลือกตั้ง เหตุผลที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือทางโรงเรียนต้องการสร้างอุปนิสัยที่ดีแก่นักเรียนซึ่งเป็นพื้นฐานการสร้างจิตสำนึก และให้นักเรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญในการใช้สิทธิเลือกตั้งและมีความรับผิดชอบต่อตนเอง

จะเห็นได้ว่าสถานศึกษาซึ่งเป็นสถาบันหนึ่งที่มีส่วนสำคัญในการสร้างจิตสำนึกที่เป็นประชาธิปไตย หรือวัฒนธรรมการเมืองแบบประชาธิปไตย ๓ กระบวนการ กล่าวคือ

๑. การสร้างค่านิยมและปทัสถานโดยเฉพาะอย่างยิ่งความมีศรัทธาของนักเรียนต่อรูปแบบการปกครอง ในระบอบประชาธิปไตยต้องมั่นคง

๒. ระบบการอบรมสั่งสอน การกล่อมเกลาเรียนรู้ ครอบครัวยุคและสถาบันการศึกษาต้องมีส่วนร่วมสนับสนุน และส่งเสริมการพัฒนาวัฒนธรรมประชาธิปไตย

๓. การเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมด้วยการปฏิบัติโดยการใช้สิทธิเลือกตั้งอย่างอิสระ

ดังนั้นหากนักเรียนหรือประชาชนเป็นผู้มีจิตสำนึกประชาธิปไตย จะมีลักษณะจิตใจประชาธิปไตย ก็จะเป็นรากฐานสำคัญของการสร้างความเป็นพลเมืองดีในวิถีประชาธิปไตย และทำให้การพัฒนาประชาธิปไตยให้ยั่งยืนต่อไปได้

ผู้เขียนบทความ

นายศุภฤกษ์ ใจเย็น

เจ้าหน้าที่การเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดลำปาง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ความเสมอภาคของกฎหมาย

อาจารย์ที่ ม.นิค้ำท่านหนึ่งเล่าให้ฟังว่า บ้านคุณแม่อยู่แถวเยาวราช รถติดมาก ถนนส่วนใหญ่จะตีเส้นขาวแดงห้ามจอดตลอดเวลา รวมทั้งหน้าบ้านคุณแม่ของอาจารย์ด้วย ตอนเที่ยงหลังอาหารกลางวัน ใกล้บ้านคุณแม่ ในร้านอาหารที่ไปทานขายขนมกุยช่าย ที่คุณแม่ชอบ จึงตั้งใจซื้อไปฝากคุณแม่ เมื่อขับรถมาถึงหน้าบ้าน ซึ่งเป็นที่ห้ามจอด อาจารย์คิดว่าแวะจอดครู่เดียว รีบไปรีบมาคงไม่เป็นไร เพื่อจะเอาขนมกุยช่าย เข้าไปในบ้านให้คุณแม่ เสรีจรีบวิ่งออกมาเพื่อขึ้นรถที่ยังติดเครื่องยนต์ ปรากฏว่า ตำรวจจราจรกำลังเขียนใบสั่งปรับฐานจอดรถในที่ห้ามจอด ใจก็ยอมรับว่าตนเองทำผิดกฎจราจรอย่างจะยอมเสียค่าปรับโดยดี แต่สายตาเหลือบมองไปเห็นมีรถแท็กซี่หลายคันจอดอยู่บริเวณเดียวกัน ไม่เห็นตำรวจจราจรให้ใบสั่งเลยสักคันเดียว เกิดความรู้สึกว่าไม่เป็นธรรม จึงบอกตำรวจจราจรไปว่า ถ้าจะจับแล้วออกไปสั่งให้ตนเองจะต้องออกไปสั่งให้บรรดารถแท็กซี่ที่ทำผิดกฎหมายจราจรทุกคนในบริเวณนั้นด้วย พร้อมกับชี้เป้าหมายให้เห็นว่า แท็กซี่คันไหนบ้าง ตำรวจจราจรคนนั้น จึงจำต้องเขียนใบสั่งให้รถแท็กซี่ที่จอดประมาณเกือบสิบคัน ผลก็คือบรรดาคนขับแท็กซี่นับสิบจะรวมทำร้ายอาจารย์ที่เรียกตำรวจจราจรให้มาจับและออกไปสั่งให้พวกตน อาจารย์รีบขึ้นรถขับออกไปจากบริเวณนั้นอย่างรวดเร็ว ในใจก็คิดว่าพอกลับหลัง ตำรวจจราจรคงจะฉีกใบสั่งที่ให้กับรถแท็กซี่เหล่านั้นทิ้ง เนื่องจากเขาจ่ายเงินให้ตำรวจจราจรเป็น รายเดือน...

จะเห็นได้ว่า การบังคับใช้กฎหมายของสังคมไทย ยังไม่มีความเสมอภาค ตราบใดที่เจ้าหน้าที่ของรัฐยังเห็นแก่อำมิจสินจ้าง คนในสังคมยังขาดจิตสำนึกต่อส่วนรวม ไม่เคารพกฎหมายและใครที่(บังอาจ) เสนอตัวให้ใช้หลักการที่ว่า “ทุกคนเมื่อยืนอยู่ต่อหน้ากฎหมาย จะต้องได้รับการปฏิบัติที่เท่าเทียมกัน” มีสิทธิเจ็บตัวได้ทุกเมื่อ

ผู้เขียนบทความ

นายศรุชา พงศ์ภัทรานนท์
รองผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำจังหวัดลำปาง
สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดลำปาง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง “น้ำใจคนบ้านใกล้”

ในอดีตมีคำถามอยู่คำถามหนึ่งว่าถ้าได้ปลาหนึ่งตัว จะทำอะไรทำให้กินได้นานที่สุด มีวิธีการถนอมอาหารอย่างไร บางคนก็บอกว่าทำปลาร้า ทำปลาต้ม ทำปลาแดดเดียว ฯลฯ แต่มีคุณยายอยู่คนหนึ่งไม่ได้คิดดังกล่าวข้างต้น คุณยายบอกอย่างนี้ดีกว่า ก็ทำเป็นกับข้าว จะแกง จะต้ม จะยำก็ได้เสร็จแล้วก็แบ่งใส่ถ้วยเล็กๆ เดินไปแจกให้กับเพื่อนบ้านข้างๆ กัน ให้เขาได้กินฝีมือคุณยาย เมื่อได้ปลามาทุกครั้ง คุณยายก็จะทำกับข้าวแบ่งปันกันเรื่อยไปเป็นประจำ ครั้งต่อมาวันหลัง ก็มีเพื่อนบ้านของคุณยายที่มีอาหารนอกจากปลาแล้ว ก็มาฝากให้คุณยายอยู่เรื่อยๆ เป็นประจำ ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มและยังมีเสียงกระเซ้าเย้าแหย่ว่า “อร่อยไหมคุณยาย ถ้าอร่อยวันหน้าจะเอามาฝากอีกนะ” นี้แหละคือ น้ำใจไมตรีของคนไทยในอดีต

ในปัจจุบัน น้ำใจคนไทยเหลือน้อยลงไปทุกที เมื่อก่อนยังเข้าใจได้ว่ามีเฉพาะในสังคมเมืองหลวงที่แท้เริ่มลุกลามมายังในต่างจังหวัดแล้ว เมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมาในหมู่บ้านต่างจังหวัดแห่งหนึ่ง น้ำประปาหมู่บ้านเกิดการชำรุดสร้างปัญหาให้กับทุกคนในหมู่บ้าน แต่มีบ้านบางหลังได้ทำการขุดเจาะบาดาลไว้ใช้ก่อนแล้ว จึงทำให้เพื่อนบ้านบางส่วนขอใช้น้ำร่วมด้วย แต่เจ้าของบ้านกลับปฏิเสธให้ความช่วยเหลือ อ้างเหตุผลกลัวเครื่องปั้มน้ำเสียเนื่องจากใช้มานานแล้ว ทั้งที่เป็นเพื่อนบ้านกันมาตั้งนาน เห็นหน้าค่าตากันทุกกัน

ถ้าเป็นเช่นนี้แล้ว สังคมไทยจะอยู่ด้วยกันอย่างนี้นะหรือ ต่างคนต่างอยู่ไม่เกี่ยวข้องกัน ใครมีความสุขก็สุขไป ใครที่มีความทุกข์ก็ต่อสู้ดิ้นรนกันไป เราควรจะมีการปลุกฝังกันตั้งแต่เด็กๆ ระดับครอบครัว โรงเรียน สังคม ให้รู้จักการให้ การแบ่งปัน การเสียสละ การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ไม่เห็นแก่ได้ ไม่เห็นแก่ตัว เช่นนี้แล้วสังคมเราก็จะมีแต่ความสุข มีรอยยิ้มให้กันและกันทุกวัน สุขใดไหนจะเท่าอยู่บ้านเราสยามเมืองยิ้ม

ผู้เขียนบทความ

น.ส. จีรัชญา แก้วสิงห์

พนักงานการเงินและบัญชี

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดลำปาง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง แท็กซี่ปฏิเสธผู้โดยสาร

เมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2558 พันตำรวจเอก จักรเพชร เพชรพลอยนิล ผู้กำกับการ 1 กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว ได้แถลงผลการจับกุมแท็กซี่ปฏิเสธผู้โดยสาร หลังจากตำรวจท่องเที่ยวกรุงเทพมหานคร ได้ลงพื้นที่ตรวจจับในพื้นที่ 4 จุดที่พบปัญหาการร้องเรียนเข้ามามาก คือ หน้าห้างสรรพสินค้ามาบุญครอง, สนามกีฬาแห่งชาติ, สยามสแควร์ และพระบรมหาราชวังบริเวณโดยรอบสนามหลวง สำหรับปฏิบัติการดังกล่าว ตำรวจท่องเที่ยวแต่งกายนอกเครื่องแบบทำที่เป็นนักท่องเที่ยวเรียกใช้บริการรถแท็กซี่เพื่อแจ้งจุดหมายปลายทางไปยังที่ต่าง ๆ เน้นที่พื้นที่นอกเมือง ผลปรากฏว่า เจอคนขับแท็กซี่ปฏิเสธทั้งหมด 21 คัน ซึ่งพื้นที่ที่พบว่ามีกรปฏิเสธผู้โดยสารมากที่สุด คือ หน้าห้างสรรพสินค้ามาบุญครอง ส่วนสาเหตุส่วนใหญ่อ้างว่ากังวลการจราจรในเส้นทางนั้น ๆ และเชื่อเพลิงของรถไม่เพียงพอ ทั้งนี้ ทางตำรวจท่องเที่ยวได้เชิญตัวคนขับทั้ง 21 ราย มาทำประวัติ และทำความเข้าใจก่อนจะส่งตัวไปชำระค่าปรับในท้องที่ที่พบการกระทำผิด โดยการกระทำผิดดังกล่าว เป็นการทำความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ลักษณะ 12 ที่ห้ามมิให้ผู้ขับรถแท็กซี่ปฏิเสธผู้โดยสาร พร้อมกันนี้ พันตำรวจเอก จักรเพชร กล่าวไว้ว่า หากประชาชนพบแท็กซี่ปฏิเสธผู้โดยสารก็สามารถแจ้งตำรวจให้ดำเนินการจับกุมได้ทันที หรืออาจถ่ายภาพนิ่ง หรือคลิปวิดีโอ เพื่อใช้เป็นหลักฐานส่งให้เจ้าหน้าที่ก็ได้ ส่วนคนขับแท็กซี่หากไม่ประสงค์จะรับผู้โดยสารควรปิดไฟว่าง หรือนำป้ายมาวางด้านหน้ารถให้ชัดเจนเพื่อป้องกันการร้องเรียนและถูกจับกุม

นำเรื่องนี้มาเล่าให้ฟังเพื่อสะท้อนปัญหาว่า สังคมปัจจุบันโดยเฉพาะผู้อยู่อาศัยในสังคมเมือง ขาดระเบียบ วินัย ไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย คำนึงถึงผลประโยชน์ของตนเองมากกว่าผลประโยชน์ส่วนรวม ดังเช่นกรณีดังกล่าว ผู้ขับรถแท็กซี่ทุกคนทราบข้อกฎหมายดีอยู่แล้วว่าการปฏิเสธผู้โดยสารเป็นความผิด แต่ก็ยังมีจำนวนมากถึง 21 ราย ที่กระทำความผิด (อาจมากกว่าแต่ไม่ถูกสุ่มตรวจ) โดยอ้างเหตุกังวลการจราจรในเส้นทางนั้น ๆ และเชื่อเพลิงของรถไม่เพียงพอ ซึ่งเป็นการไม่เคารพกฎหมาย คำนึงถึงแต่ผลประโยชน์ของตนเอง เชื่อว่าเหตุการณ์ดังกล่าวคงไม่เกิดขึ้นในอนาคตหากทุกคนหันมาปฏิบัติ โดยเริ่มที่ตนเอง โดยยึด ค่านิยม 12 ประการ เป็นหลักในการดำรงชีวิต ทุกคนในสังคมก็จะอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข ปราศจากการร้องเรียนจนเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่รัฐต้องมาตรวจสอบดังเช่นเหตุการณ์นี้

ผู้เขียนบทความ

นายธนวัฒน์ การุณย์วิจิตร

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดลำปาง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง สมาชิกครอบครัววิถีประชาธิปไตย

ถ้าจะกล่าวถึงการเป็นพลเมืองวิถีประชาธิปไตย นอกจากจะเป็นลักษณะของแต่ละบุคคลแล้ว อีกส่วนหนึ่งที่สำคัญก็คือ การประพฤติปฏิบัติในการอยู่ร่วมกันเป็นสถาบันครอบครัวซึ่งเป็นหน่วยย่อยของสังคม และจะเป็นรากฐานที่สำคัญของการอยู่ร่วมกันของชุมชน หมู่บ้าน ตำบล จนถึงระดับอำเภอ จังหวัดและของประเทศต่อไป ดังนั้น สมาชิกของครอบครัวทุกคนจึงเป็นคำตอบหรือผลสรุปว่าครอบครัวนั้นๆ มีวิถีชีวิตที่เป็นประชาธิปไตยมากน้อยแค่ไหน

จะขอยกตัวอย่างครอบครัวหนึ่งประกอบด้วย พ่อ แม่ ลูกชาย 2 คน โดยในวันหยุดทุกเสาร์ – อาทิตย์ ซึ่งจะหยุดอยู่บ้านทุกคน พ่อในฐานะหัวหน้าครอบครัวก็จะสอบถามพูดคุยถึงการประพฤติปฏิบัติของแต่ละคน ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์ที่ผ่านมาที่แต่ละคนคิดว่าเป็นสิ่งที่ดี ไม่ทำความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่นหรือไม่ผิดกฎกติกา หรือระเบียบกฎหมาย รวมทั้งช่วยเหลือบุคคลอื่นหรือเป็นการช่วยเหลือสังคมส่วนรวม และให้บอกการกระทำหรือการปฏิบัติที่เข้าข่ายดังกล่าวมาคนละ 2 อย่าง โดยผลการพูดคุยบอกเล่าของทุกคนในสัปดาห์ที่ผ่านมา มีดังนี้

พ่อ เป็นคนแรก บอกว่า เวลาที่ขับรถยนต์ไปจะไม่คุยโทรศัพท์หรือเล่นไลน์ และอีกประการหนึ่งจะไม่ขับรถยนต์ย้อนศร ซึ่งเห็นว่าเป็นการปฏิบัติที่ถูกต้องและเป็นเรื่องที่ถูกกฎหมาย

แม่ เป็นคนที่สอง บอกว่า เมื่อไปซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อจะมีคนยืนจ่ายเงินอยู่ก่อนจะต้องยืนต่อคิวไม่ลัดคิวอย่างเด็ดขาด อีกประการหนึ่งจะทิ้งขยะในถังขยะไม่ทิ้งลงไปในแม่น้ำลำคลองหรือที่รกร้าง

ลูกคนโต บอกว่า ได้สวมหมวกกันน็อกทุกครั้ง เมื่อขับขี่รถจักรยานยนต์ หรือนั่งซ้อนท้ายผู้อื่น ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือ ไม่เคยใช้ปากกาเมจิกหรือสีกาเปรย์ เขียนหรือขีดข้อความ รูปภาพบนสิ่งของสาธารณะ และได้ห้ามการกระทำดังกล่าวแก่เพื่อนๆ ด้วย

ลูกคนเล็ก บอกว่า เมื่อผมทำให้คนอื่นโกรธหรือไม่พอใจ เสียใจ จะกล่าวคำขอโทษทุกครั้ง และเมื่อถึงเวลาที่การ์ตูนออกอากาศทางทีวีจะขออนุญาตคนที่ดูทีวีรายการอื่นอยู่ทุกครั้ง

เมื่อคุณอ่านบทความนี้แล้วจะเห็นได้ว่า เหตุการณ์และการปฏิบัติของคนในครอบครัวนี้ ไม่ใช่สิ่งที่พิสดารแตกต่างหรือปฏิบัติยากเย็นแต่อย่างใด โดยในชีวิตจริงยังมีการปฏิบัติที่ดีที่สมควรนำมาใช้อยู่อีกมากมาย “พลเมืองวิถีประชาธิปไตย” ต้องเริ่มและทำทุกคน ! แล้วคุณจะทำหรือยัง....

ผู้เขียนบทความ

นายศักดิ์ดา ศรีสุบรรณ

หัวหน้างานการมีส่วนร่วม

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดลำปาง

หมายเหตุ เมื่อตีใจอ่านบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง กตัญญูตา

ความกตัญญู หมายถึง การรู้คุณท่าน รู้อุปการะที่ท่านทำให้ ท่านที่พูดถึงคือคนที่ทำดี และช่วยอุปถัมภ์ต่อผู้ด้อยโอกาสหรือขาดโอกาส บุคคลที่สำคัญที่สุดซึ่งทุกคนควรรู้คุณท่านคือ พ่อแม่ หรือผู้อุปการะเลี้ยงดูเรามา คำว่า กตัญญู จะตามด้วยคำว่า กตเวทิตา ซึ่งหมายความว่า สนองคุณท่าน ความรู้ หรือตระหนักรู้ในคุณของพ่อแม่หรือผู้อุปการะคุณทั้งหลายเพียงอย่างเดียวแต่ไม่ทำอะไรเลย ถือว่าผู้นั้นเป็นคนที่ไม่ปกติ ผมว่าสู้ไม่รู้ในคุณท่านเสียเลยก็จะดีกว่าที่รู้แล้วไม่ทำอะไร แต่สิ่งที่แยกกว่านั้นคือ คนอกตัญญู และคนเนรคุณ บุคคลชนิดนี้นอกจากจะไม่สนองคุณท่านด้วยคุณงามความดีทำให้ท่านชื่นใจแล้ว พวกเขานำเอา ความเดือดร้อน สร้างปัญหา และเบียดเบียนผู้มีพระคุณ บางรายร้ายมากถึงกับทำร้ายร่างกายและผลาญทรัพย์สินสมบัติที่ท่านเหล่านี้สะสมมาทั้งชีวิต

ประเทศไทยของเราได้กำหนดวันสงกรานต์ วันที่ 13-15 เมษายน ของทุกปี เป็นวันหยุด นอกจากจะเป็นวันเฉลิมฉลองวันปีใหม่ของไทยแล้ว รัฐบาลยังกำหนดให้เป็นวันครอบครัว เป็นวันที่ลูกๆ จะกลับไปเยี่ยมบ้าน เยี่ยมพ่อแม่ ครูอาจารย์ และผู้มีอุปการะคุณทั้งหลาย ในยุคที่ผมยังเป็นเด็ก ผมเห็น ลูกหลานที่ออกไปทำงานต่างถิ่นจะกลับมากราบพ่อแม่ พร้อมกับนำเงินส่วนที่เก็บสะสมไว้ช่วงทำงานนั้น มามอบให้พ่อแม่ เป็นการแสดงความกตเวทิตา ภาพอันน่ารักเหล่านั้นยังคงฝังใจและอยู่ในจิตสำนึกของผม จนตราบเท่าทุกวันนี้ การแสดงความกตัญญูกตเวทิตา เราแสดงได้ทุกโอกาสไม่ใช่เฉพาะเทศกาลเท่านั้น แต่วันสงกรานต์ของทุกๆ ปี คงเป็นตัวกระตุ้นเตือนใจสำหรับผู้ที่ยังอยู่กับเรื่องตัวเองจนลืมผู้มีพระคุณทั้งหลาย

ผมขออวยพรให้ทุกท่านจงมีความสุข ความเจริญก้าวหน้าเนื่องในเทศกาลปีใหม่ไทย และขอให้ทุกคน รื้อฟื้นจิตใจตนเองเรื่องความกตัญญู และจงแสดงกตเวทิตาด้วย เพราะนั่นจะทำให้ทั้งผู้ให้และผู้รับมีความสุข สมบูรณ์

ผู้เขียนบทความ

นายสุพจน์ กันทรัญญ์

หัวหน้างานพรรคการเมือง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดลำปาง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง การปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมของคนในชาติ

ปัญหาการทุจริตทั้งระบบราชการและของประชาชนทั่วไปตลอดถึงปัญหาต่างๆ ในสังคมล้วนแล้วเกิดจากการขาดคุณธรรมและจริยธรรมของคนในชาติ ฉะนั้นการที่จะแก้ไขปัญหาการทุจริตหรือปัญหาสังคมในชาตินั้นจะต้องทำให้ประชาชนในชาติเป็นคนที่มีคุณธรรมและจริยธรรมให้มากที่สุดเสียก่อน

คำว่า “คุณธรรม” หมายถึงการมีจิตใจที่มีความเป็นธรรมเกรงกลัวต่อการทำผิด เกรงกลัวต่อการทำบาป ไม่คิดที่จะทำสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ไม่คิดที่จะทำร้ายผู้อื่น ไม่คิดที่จะเอาของคนอื่นเพราะกลัวบาปหรือเวรกรรม คือเป็นคนที่มีความเชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ช่วยเหลือซึ่งกันและกันฯ ส่วนคำว่า “จริยธรรม” หมายถึงการกระทำตามจิตใจหรือจิตสำนึกที่เป็นคุณธรรม คือทำแต่ความดีไม่ทำในสิ่งที่ผิดกฎหมายหรือศีลธรรมทั้งปวง ฉะนั้นคุณธรรมและจริยธรรมจึงเป็นของคู่กันและต้องไปด้วยกัน กล่าวคือถ้ามีจิตใจเป็นคุณธรรมแต่การกระทำหรือจริยธรรมกลับกระทำตรงข้ามหรือคิดดี และกระทำชั่วอันนี้ก็ใช้ไม่ได้ ต้องคิดดีแล้วก็ต้องทำดีด้วย การที่จะทำให้คนมีคุณธรรมและจริยธรรม จะต้องมีการปลูกฝังให้คนในชาติมีคุณธรรมและจริยธรรมการปลูกฝังฯ ให้ได้ผลนั้นจะต้องปลูกฝังตั้งแต่เป็นเด็กเล็กตามลำดับจากง่ายไปหายาก เพราะการปลูกฝังคือทัศนคติเป็นความเชื่อต้องปลูกฝังความเชื่อที่ดีที่เป็นคุณธรรมและจริยธรรม ต้องฝึกและให้ปฏิบัติตั้งแต่เป็นเด็กที่เริ่มมีความจำ หรือฝึกฝนไปพร้อมกับฝึกเด็กให้ปฏิบัติในด้านอื่นๆ ควบคู่กันไป เพราะเด็กจะมีความเชื่อตามที่เรปลูกฝังจนเป็นนิสัยของเด็กจนโตเป็นผู้ใหญ่ก็จะปฏิบัติตามที่ตนมีความเชื่อนั้น ถ้าทำอย่างนี้ได้อย่างทั่วถึงของคนในชาติ ก็จะทำให้คนในชาติเป็นคนที่มีคุณธรรมและจริยธรรมก็จะไม่มีปัญหาการทุจริต ปัญหาสังคมที่เป็นปัญหาใหญ่ของชาติอยู่ทุกวันนี้เพราะปัญหาทุกอย่างเกิดจากคนในชาติทั้งนั้นที่ขาดคุณธรรมและจริยธรรม

สรุปแล้วการที่จะแก้ไขปัญหาการทุจริตและปัญหาสังคมต่างๆ นั้นต้องแก้ที่ความเชื่อและการกระทำของคน คือ ต้องให้คนมีความเชื่อเป็นคุณธรรมและมีการกระทำที่เป็นจริยธรรม และการที่จะทำให้คนมีคุณธรรมและจริยธรรมให้ได้ผลนั้น จะต้องปลูกฝังตั้งแต่ตอนเป็นเด็กเล็กอย่างต่อเนื่องมาจนเป็นผู้ใหญ่เมื่อทุกคนในชาติมีคุณธรรมและจริยธรรมแล้วการอยู่ร่วมกันระบอบประชาธิปไตย ก็จะทำให้ประเทศชาติเจริญก้าวหน้าตลอดไป เพราะคุณธรรมจริยธรรมเป็นแนวทางของหลักศาสนาอันจะนำไปสู่การปฏิบัติในวิถีประชาธิปไตยอย่างยั่งยืน

ผู้เขียนบทความ

นายสรสงค์ ดวงเป็ย

หัวหน้างานจัดการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดลำปาง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอ่านบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ไทยมุง

คนไทยส่วนหนึ่งมีลักษณะอุปนิสัยที่ชอบสอดรู้สอดเห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องไร้สาระหรือเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น ดังที่มีคำว่า “ไทยมุง” เกิดขึ้นมานาน นอกจากนี้ เมื่อใดที่มีประกาศการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งสิ่งที่คนไทยสนใจก็คือดูว่าตัวเองได้เลื่อนตำแหน่งกี่ขั้น แล้วจะดูของเพื่อนฝูงหรือของศัตรูว่าได้กี่ขั้น ถ้าได้น้อยกว่าตัวเองจะรู้สึกสะใจ สมน้ำหน้าเพื่อน แต่ถ้าตัวเองได้เลื่อนขั้นน้อยกว่าก็จะแสดงความไม่พอใจ บางคนถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ เป็นต้น

อุปนิสัยเช่นนี้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศ โดยเป็นรากฐานของการอิจฉาริษยากัน ทำให้จิตใจไม่สงบ และย่อมส่งผลต่อการทำงาน เสียเวลาทำงานหรือนำเวลาไปใช้ในสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควร ถ้าคนไทยลด ละ เลิก อุปนิสัยเช่นนี้ได้ และกลับมาสนใจและใส่ใจกับเรื่องของตัวเอง หน้าที่ที่ต้องปฏิบัติให้ดียิ่งขึ้น ครอบครัว องค์กร ตลอดจนประเทศไทย คงพัฒนาไปไกลกว่านี้

ผู้เขียนบทความ

น.ส. กนกพร อริยกาญจน์

เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดบึงกาฬ

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ถ้าติดกระดุมเม็ดแรกผิด กระดุมเม็ดต่อไปก็ผิดหมด

การเริ่มต้นผิด จุดสุดท้ายก็ผิดมากขึ้น เรื่องนี้ สอนพ่อ แม่ ครูบาอาจารย์ ว่าเริ่มต้นสั่งสอนเยาวชน ให้มีความรับผิดชอบ ให้มีคุณธรรม ศีลธรรมตั้งแต่เริ่มต้นของชีวิต ถือเป็นกรณี หาไม่แล้วรอให้เด็กโตเป็นวัยรุ่น คงจะยาก การอบรมเยาวชนต้องทำตั้งแต่แรกเริ่มปลูกจิตสำนึกให้ลงลึกหยั่งรากฝังโคน เมื่อโตขึ้นทางสังคม ทั้งหลายก็จะมีผู้ใหญ่ที่มีจิตสำนึกรับผิดชอบเป็นกำลังหลักของประเทศชาติ ตรงกันข้าม หากวันนี้เราไม่สนใจ ปล่อยให้เป็นภาระต่อครูบาอาจารย์หรือสังคมก็สายไปเสียแล้ว

ปัจจุบันบ้านเมืองสับสนวุ่นวาย เกิดความยุ่งยากในสังคมอาจเป็นเพราะคนทุกคนไม่ทำหน้าที่ของตน ให้สมบูรณ์ ส่วนใหญ่เป็นแต่สักในนามและบ้างก็ชอบก้าวก่ายหน้าที่การงานผู้อื่น

สรุปแล้ว จุดที่สำคัญคือการอบรมตนเองเป็นพื้นฐาน ก่อนที่เหตุอื่นๆ จะตามมา เมื่อต้นเหตุเอาไม่อยู่ ก็อย่าคิดไปอบรมคนอื่นอยู่เลยให้กลับมาดูตัวเราเสียก่อน เริ่มต้นที่ตัวเราก่อนจะดีกว่า นะคะ

ผู้เขียนบทความ

น.ส. ณัชชารินทร์ ทานะราช

พนักงานบริการ

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดบึงกาฬ

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง นัยอันลึกลับของคำว่า “ขอบคุณ”

แก้วที่คว่ำอยู่กลางสายฝนต่อให้ฝนตกกระหน่ำทั้งคืนก็ไม่อาจเต็มไปด้วยน้ำ คนที่ไม่ยอมเปิดใจเรียนรู้ ต่อให้คลุกคลีอยู่กับนักปราชญ์ทั้งคืนทั้งวันก็ยังไม่เหมือนเดิม นัยอันลึกลับของคำว่า "ขอบคุณ" ขอขอบคุณ ความไม่รู้ ที่ทำให้รู้วิธีลุกขึ้นสู้ ขอขอบคุณความผิดพลาด ที่ทำให้ฉลาดยิ่งกว่าเดิม ขอขอบคุณความริษยา ที่ทำให้กล้า สร้างสรรค์สิ่งใหม่ ขอขอบคุณความป่วยไข้ ที่ทำให้เราตั้งใจดูแลสุขภาพ ขอขอบคุณความทุกข์ ที่ทำให้เรารู้ว่าความสุข มีค่าแค่ไหน ขอขอบคุณความตาย ที่ทำให้ฉากสุดท้ายของชีวิตสมบูรณ์แบบ

นำเรื่องนี้มาเล่าให้ฟังเพราะคำว่า “ขอบคุณ” เป็นสิ่งที่ดี ทำให้เราคิดในแง่บวก รู้ตัวอยู่เสมอว่า กำลังใช้ชีวิตแบบไหนเพราะสุดท้ายทุกคนก็ต้องตายไม่มีอะไรจริงยั่งยืนในโลกนี้

ผู้เขียนบทความ

นายชาติรี เกื้อนพงษ์

พนักงานขับรถยนต์

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดบึงกาฬ

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง หนึ่งคำสัญญาของหลานชาย

เมื่อครั้งยังเป็นเด็ก ชายคนหนึ่งได้ยื่นขอร้องว่าอยากไปเห็นทะเลสักครั้ง เพราะตั้งแต่ยายเกิดมา ยังไม่เคยเห็นเพราะบ้านยายอยู่ห่างจากทะเล ชายคนนั้นจึงสัญญากับยายของเขาไว้ว่า วันหนึ่งเมื่อเรียนจบ ทำงาน และสามารถซื้อรถยนต์ได้แล้ว เขาจะพายายไปเที่ยวทะเล

เมื่อเติบโต เรียนจบ และทำงานมีรายได้จนกระทั่งสามารถซื้อรถยนต์ได้ แต่ชายคนดังกล่าวยังไม่ได้ทำตามสัญญาที่เคยให้ไว้กับยายเมื่อครั้งนั้นเพราะกำลังสนุกกับการใช้ชีวิต ผ่านไปหลายปี วันหนึ่งเขาได้รับโทรศัพท์จากแม่ของเขาว่า ยายป่วยหนักจนไม่สามารถจะช่วยเหลือตัวเองได้ เขารีบกลับบ้านไปเยี่ยมยาย เมื่อไปถึงเห็นยายนอนนิ่งอยู่บนเตียง ยายรับรู้ด้วยสายตาว่าหลานชายมาเยี่ยม เขาแอบร้องไห้เพราะจำได้ว่า เขาเคยให้คำสัญญาดังกล่าว กับยาย และรู้ว่าเขาไม่มีโอกาสที่จะทำตามสัญญาได้เพราะยายไม่สามารถเดินทางไปไหนไกลๆ ได้อีกแล้ว

อุทาหรณ์เรื่องนี้คงทำให้ท่านได้ตระหนักถึงความสำคัญของเวลา หากมีกิจสิ่งใดที่ต้องทำ ควรทำ หรืออยากทำ ต้องรีบทำ มิฉะนั้นอาจไม่มีโอกาสได้ทำเหมือนเช่นชายคนนี้

ผู้เขียนบทความ

ร.ต.ท. ภาณุพงศ์ เกื้อนสันเทียะ

พนักงานสืบสวนสอบสวน

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดบึงกาฬ

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง คนขายสุนัข และ ลูกสุนัข 7 ตัว

มีร้านค้าแห่งหนึ่ง ตัดประกาศขายลูกสุนัข 7 ตัว วันหนึ่งมีเด็กชายมาขอซื้อลูกสุนัข เด็กชายยิ้มเมื่อเห็นลูกสุนัขวิ่งออกมาทีละตัว เขานับแต่ก็มีแค่ 6 ตัวเท่านั้น เจ้าของร้านบอกว่ามันจะวิ่งมาพร้อมกับพี่ๆของมันไม่ได้เพราะมันพิการ สิ้นค้าเจ้าของร้าน ลูกสุนัขตัวที่ 7 ก็คลานออกมา ขาหลังทั้งคู่ของมันลีบ มันต้องใช้ขาหน้าลากพาราวยออกมาจากหลังร้าน เด็กชายอึ้งมันขึ้นมา ก่อนจะถามเจ้าของร้านว่า สุนัขตัวนี้ราคาเท่าไรครับ? ปกติอาขายอยู่ตัวละสองพันบาท เด็กชายบอกว่ามีเงินอยู่เพียงสี่ร้อยห้าสิบบาทเท่านั้น ผมมีเงินไม่พอซื้อสุนัขตัวนี้ เจ้าของร้านรีบบอกทันทีว่า ถ้าหนูอยากได้สุนัขตัวนี้ ก็เอาไปเถอะ ไม่ต้องจ่ายเงินหรอก อายกให้หนูฟรีๆ แล้วเด็กชายก็ดึงขาแกงทั้งสองข้างขึ้น เจ้าของร้านจึงได้เห็นว่า ขาของเด็กชายคนนี้เล็กลีบเช่นเดียวกับขาหลังของลูกสุนัข คุณอาครับ ขาของผมก็ลีบใช้การอะไรไม่ได้เหมือนกัน ผมเดินช้ากว่าเพื่อนคนอื่นๆ วิ่งก็ไม่ได้ กระโดดก็ไม่ได้ อย่างนี้ผมก็เป็นคนไร้คุณค่าหรือเปล่าครับ? เจ้าของร้านรู้สึกผิด ผมจะซื้อสุนัขตัวนี้ ในราคาสองพันบาทเท่ากับลูกสุนัขตัวอื่นๆ แต่ว่าผมมีเงินไม่พอ ขอผ่อนลูกสุนัขตัวนี้เดือนละหนึ่งร้อยบาททุกเดือน จนครบสองพันบาท เจ้าของร้านน้ำตาไหลริน ทรวดตัวลงตรงหน้าเด็กชาย และกอดเขาไว้ด้วยความประทับใจ พลังกล่าวขอภัยในสิ่งที่ตนได้ทำผิดพลาดไป เขาบอกว่าไม่ขัดข้องที่จะให้เด็กชายผ่อนค่าตัวของลูกสุนัขตัวนี้ และกล่าวว่าถ้าสุนัขทุกตัวมีเจ้านายที่จิตใจดีอย่างเด็กคนนี้ พวกมันก็จะจะมีชีวิตที่เป็นสุขอย่างมาก

นำเรื่องนี้มาเล่าให้ฟังเพราะต้องการจะบอกว่า อย่าได้ประเมินสิ่งที่เราเห็นเป็นของไร้ค่า เพราะทุกสิ่งย่อมมีค่าในตัวของมันเสมอ และถ้ามีผู้นำที่จิตใจดีอย่างเด็กคนนี้ ทุกคนก็จะมีความสุข

ผู้เขียนบทความ

นางรัชชา วงศ์จันดี

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดบึงกาฬ

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง คนสามคน ในตัวเรา เราเป็นใคร

ณ วัดแห่งหนึ่ง หลวงตาเพิ่งกลับจากการบิณฑบาต เห็นลูกศิษย์วัดนั่งร้องไห้สะอึกสะอื้น จึงเข้าไปถามไถ่ว่าเป็นอะไร ลูกศิษย์ตอบ “ผมถูกใส่ร้าย ผมไม่ได้ขโมยเงินในห่อพระ แต่ผมเข้าไปปิดกวาดเช็ดถูบ่อยๆ ทุกคนก็หาว่าผมเป็นขโมย ไม่มีใครเชื่อผมเลย” หลวงตาสอนลูกศิษย์ว่า “เจ้ารู้ไหมในตัวเรามี **คนอยู่สามคน คนแรกคือ คนที่เราอยากจะเป็น คนที่สองคือ คนที่คนอื่นคิดว่าเราเป็น คนที่สามคือ ตัวเราที่เป็นเราจริงๆ** “คนเรากลัวมีความฝัน ความทะเยอทะยานอยาก”

นำเรื่องนี้มาเล่าให้ฟัง เพราะต้องการจะบอกว่าคนที่ชอบนิยามมองคนอื่นด้วยใจที่หยาบช้ำ ไร้วิจารณ์ญาณ ใจแคบ ทุกครั้งที่เราว่าคนอื่นแล้ว คนอื่นไม่ตี ก็เท่ากับเราประจานความมืดดำในใจตัวเอง เห็นสิ่งไม่ดีของใครจงเตือนตัวเองว่าอย่าทำ อย่าเลียนแบบ ดังนั้นเราควรมีความฝันไว้ระดับตน ต้องทำความเข้าใจจิตใจมนุษย์ เรียนรู้ว่าการเข้าใจผิดเกิดขึ้นได้ เราห้ามใจใครไม่ได้ สิ่งใดที่เราไม่ได้ทำ ไม่ได้คิด ไม่ได้เป็น แต่คนอื่นคอยยึดเหนี่ยวให้เรา เราก็ไม่ควรให้ความสำคัญ เพราะเราสัมผัสได้ว่า สิ่งนั้นไม่มีอยู่จริง ใจเราควรสงบนิ่ง ใจคนอื่นต่างหากที่ควรชกฟอกให้ชาวสะอาดกว่าที่เป็นอยู่ เขาเหล่านั้นเป็นบุคคลที่น่าสงสารมีเวลามองคนอื่น แต่ไม่มีเวลามองตัวเอง “จงแผ่เมตตาให้เขาไป”

ผู้เขียนบทความ

ส.ต.อ. หญิง นภาพร จิตเพียร

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดบึงกาฬ

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง การอยู่ร่วมกับสังคม

สังคมสมัยก่อนชาวอีสานนิยมจะอยู่ร่วมกันกลุ่ม ปลูกบ้านติดกันหรือเป็นหมู่บ้านชุมชน จะมีความเอื้อเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกันพึ่งพาอาศัยกันได้ จะมีงานบุญงานวัฒนธรรมเดียวกันแต่ละหมู่บ้าน จะยึดวัดเป็นที่พึ่งทางจิตใจ สอนให้คนมีคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึกในการปฏิบัติตน และอยู่ร่วมกับสังคม ไม่ทำผิดศีลธรรม ถ้าใครทำผิดศีลธรรม จารีตประเพณี สังคมนั้นจะลงโทษ เช่น การเล่นการพนัน การผิดลูกเมียคนอื่น สังคมนั้นก็จะไม่ยอมรับ

สังคมสมัยใหม่ การอยู่ร่วมกันในสังคมจะแบ่งแยกต่างคนต่างอยู่ไม่เคารพกฎหมาย วัฒนธรรม ประเพณี ขาดวินัย ผู้น้อยไม่เคารพผู้ใหญ่ หาประโยชน์คอร์ปชั่นใส่ตนไม่รู้จักพอ ขาดคุณธรรมจริยธรรม และขาดจิตสำนึก

สังคมไทยทุกวันนี้จึงสมควรจะต้องมีการเรียนการสอนคุณธรรม จริยธรรม และสร้างจิตสำนึก แห่งชาติ

ผู้เขียนบทความ

นายวัลลภ สุริสาร

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดบึงกาฬ

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง การมีวินัยและเคารพกฎหมายบ้านเมือง

ข้าพเจ้าเองได้มีโอกาสไปเที่ยวประเทศสิงคโปร์ เมื่อหลายปีที่ผ่านมาซึ่งมีความรู้สึกประทับใจเกี่ยวกับการมีวินัยและการเคารพกฎหมายของพลเมืองประเทศนี้เป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าได้ไปเที่ยวกับคณะทัวร์ และมีไกด์เป็นชาวสิงคโปร์ที่พูดไทยชัดมาก แม้แต่คนขับรถท่องเที่ยวก็พูดไทยชัดเช่นกันทำให้ข้าพเจ้าและลูกทัวร์คนอื่นเพิ่มความประทับใจมากยิ่งขึ้น วันหนึ่งไกด์พาคณะทัวร์ไปชมสวนสาธารณะ Merlion Park สถานที่สุดฮิตที่ใครๆ ก็มาถ่ายรูปกับเจ้าสิงโตพ่นน้ำสัญลักษณ์ของสิงคโปร์ พร้อมชื่นชมบรรยากาศรื่นรมย์ของอ่าวมารีน่าเบื้องหน้า มองไปเห็นมารีน่าเบย์ แซนด์ส ตั้งตระหง่าน ยามพลบค่ำ จะได้ภาพ City Skyline ของสิงคโปร์ ที่เป็นหมู่ตึกสำนักงานจากย่าน Raffles Place เมื่อรถท่องเที่ยววนำคณะทัวร์มาถึงที่หมายบริเวณตรงข้ามกับทางเข้าสวนสาธารณะ ไกด์ได้พาเดินไปตามฟุตบาทอีกประมาณ 200 เมตร เพื่อจะได้ข้ามตรงทางม้าลายและเดินย้อนกลับมาเข้าสวนสาธารณะตรงข้ามกับที่รถท่องเที่ยวจอด ลูกทัวร์คนอื่นไม่ยอมเดินตามไกด์ จึงพากันข้ามถนนตรงที่รถท่องเที่ยวจอดซึ่งความกว้างของถนนแค่ 4 เมตรเองและก็ไม่มีการวิ่งผ่านมาก ไกด์หันมาเห็นพอดีร้อง “No No No” แล้วกลับมาพูดไทยว่า “ข้ามตรงนี้ไม่ได้นะคะเดี๋ยวตำรวจจับแล้วฉันก็จะถูกยึดใบอนุญาตด้วย เดินไปอีกหน่อยก็ถึงที่ข้ามแล้วนะคะ” และเขาอธิบายต่ออีกว่า “ถึงไม่มีตำรวจยืนอยู่แต่เขามองเห็นเพราะมีกล้องวงจรปิดติดตามถนนไปทั่วเมืองคะ” (ทั้งประเทศก็ว่าได้) นี่ก็แสดงให้เห็นว่าเขาคำนึงถึงความปลอดภัย

การมีวินัยและเคารพกฎหมายของประชาชนประเทศเขาสูงมาก ซึ่งข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นเช่นกันว่า ตรงบริเวณแยกไฟแดงไม่เคยเห็นรถคันไหนฝ่าไฟแดงเลยสักคัน พอไฟเหลืองเขาก็เตรียมจอดแล้วไม่ใช่เฉพาะเรื่องกฎจราจรนะครับ ยังมีอีกหลายเรื่องที่เขามีวินัยและเคารพกฎหมายกันซึ่งทำให้ประเทศเขาดูสะอาดและเป็นระเบียบเรียบร้อย นำไปเที่ยวพักผ่อนมากในอาเซียน กลับหันมามองประเทศไทยเรากันบ้าง จะทำอย่างไรดีให้ประชาชนคนไทยมีวินัยและเคารพกฎหมายกันเหมือนประเทศสิงคโปร์บ้าง ผ่าท่านผู้อ่านช่วยคิดและสร้างกระแสปลูกฝังการมีวินัยและเคารพกฎหมายบ้านเมืองของคนไทยด้วยนะครับ... ขอขอบคุณครับ

ผู้เขียนบทความ

นายณรงค์ ทีเกาะ

หน.งานอำนวยการ

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดบึงกาฬ

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง มหาบัณฑิตมารดา ที่ข้าพเจ้าเรียกว่าแม่

ข้าพเจ้าหลงรักผู้หญิงคนหนึ่ง เพราะตัวข้าพเจ้าเองอาศัยอยู่ในร่างกายของเธอเสียเกือบปี ข้าพเจ้าดื่มกินสิ่งต่าง ๆ เพื่อเติบโตจากร่างกายของเธอ ผ่านเชือกเส้นหนึ่งที่เราเรียกว่าสายสะดือ ข้าพเจ้าทรมาณเธอด้วยการสร้างความเจ็บปวดให้กับเธออย่างแสนสาหัสเพื่อที่จะมีชีวิตในโลกใบใหม่ ความทรมาณของเธอยังไม่จบสิ้น ข้าพเจ้าได้ขโมยเวลาในชีวิตที่เหลือของเธอมาเพื่อตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นเวลาอนอน กิน หรือแม้แต่จะแต่งหน้าตาให้สวย ข้าพเจ้าเปลี่ยนแปลงชีวิตของเธอ ข้าพเจ้าสร้างภาวะผูกพันที่ยิ่งใหญ่ให้กับเธอ ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ข้าพเจ้าเรียกเธอว่า “แม่” หากสิ่งใดจะคว่ำค่าแก่ความเคารพสูงสุด ข้าพเจ้าขอทูลไว้เหนือหัวสิ่งนั้นก็คือเท้าทั้งสองของเธอ

หลายคนรู้จักเธอในชื่อเรียกอื่น แต่ข้าพเจ้ารู้จักเธอในชื่อเรียกว่าแม่ ตอนแม่เป็นเด็กแม่ต้องลาออกเพื่อให้พี่น้องได้เรียนหนังสือ วันนี้นั่นที่เคยดูถูกเธอว่าไร้การศึกษา ได้เห็นแล้วว่าเธอทำหน้าที่มารดาได้ประเสริฐอย่างที่สุด ข้าพเจ้าแม่ไม่เก่งนัก สามารถคว้าใบปริญญา พร้อมกับคำพวงท่ายว่าเกียรตินิยม มาเป็นรางวัลชีวิตให้กับเธอได้ เธอสร้างสิ่งมหัศจรรย์ขึ้นมาด้วยความมุ่งมั่นของเธอ วันที่ข้าพเจ้าใส่ครุยอันสูงส่ง เธอยิ้มออกมาอย่างสดใส ดวงตาเอ่อล้นด้วยน้ำตาแห่งความยินดี เธอจะรู้ไหมหัวใจเธอนั้นช่างงดงามราวกับดอกไม้ยามแรกแย้ม แต่กลับแข็งแกร่งดุจหินผา ที่ดินฟ้าไม่อาจทำลาย เธอเลือกเสื้อที่สวยงามที่สุด ริดมันซ์แล้วซ้มาแล้วใส่แล้วใส่อีก เพื่อจะสวยที่สุดในวันที่ความสำเร็จของข้าพเจ้ามาถึง

ขณะที่ข้าพเจ้าสวมครุย มมส. เธอเข้ามาใกล้ลู่บคลำชายผ้าราวกับว่า สิ่งที่อยู่คือยอดแห่งอัญมณี เธอเองคงฝันว่าสักวันจะได้สวมมันสักครั้ง เธอไม่รู้หรืออย่างไรกันเธอได้จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแห่งมารดา ด้วยเกียรติอันทรงคุณค่า ยิ่งกว่าอันดับหนึ่งเหรียญทอง เธอเป็นมหาบัณฑิตเพราะเธอสร้างบัณฑิต เธอจะรู้หรือไม่ว่าข้าพเจ้าเอง ยินดียิ่งชีวิตที่ได้เกิดมาใช้คำว่าลูกของเธอ

ผู้เขียนบทความ

น.ส. วิวิไล รัตนปัญญา

ตำแหน่ง.....

.....ครุฑโดย มะลิ / Palm Apitchaya

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดบึงกาฬ

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ความมีน้ำใจ

การอยู่ร่วมกันในสังคม จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความมีน้ำใจไมตรีที่ดีต่อกัน จึงจะอยู่กันอย่างสันติสุข ความมีน้ำใจเป็นเรื่องที่ทุกคนทำได้ โดยไม่ต้องใช้เงินทองมากมายเพียงแต่แสดงความเมตตา กรุณา ต่อเพื่อนมนุษย์ โดยการช่วยเหลือเล็กๆ น้อยๆ ก็เป็นการแสดงน้ำใจได้ เช่นการพาเด็กหรือผู้สูงอายุข้ามถนน หรือการสละที่นั่งบนรถโดยสารให้หญิงมีครรภ์ เป็นต้น ทั้งนี้เป็นการแสดงน้ำใจ การแสดงความมีน้ำใจ จึงไม่ใช่วัดกันด้วยเงิน บางคนมีเงินมากอาจแล้งน้ำใจก็ได้ บางคนเป็นเศรษฐีแต่ตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ยอมสละเงิน โดยไม่รับผลประโยชน์ตอบแทน ผู้มีน้ำใจจึงเป็นที่รักและต้องการของคนเราอาจฝึกฝนตนเองให้เป็นคน มีน้ำใจได้ ดังนี้

1. จงเอาใจเขามาใส่ใจเรา คิดถึงหัวอกของคนอื่น และแสดงต่อผู้อื่นเหมือนที่เราต้องการให้คนอื่น แสดงต่อเรา จงทำดีต่อคนอื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน ไม่ว่าจะความดีนั้นจะเป็นเพียงสิ่งเล็กน้อย หรือสิ่งยิ่งใหญ่ ก็ตาม
2. จงเป็นผู้ให้มากกว่าผู้รับ
3. จงแสดงน้ำใจกับคนรอบข้าง เช่น เมื่อเวลาไปเที่ยวในที่ไกลหรือใกล้ก็ตามควรมีของฝากมาถึงคนที่เรารู้จักและญาติมิตรของเรา อันเป็นการแสดงความมีน้ำใจต่อกัน ไม่จำเป็นจะต้องใช้เงินมากมาย
4. จงเสียสละกำลังทรัพย์ สติปัญญา กำลังกาย และเวลาให้แก่ผู้เดือดร้อนที่ต้องการพึ่งพาอาศัยเรา โดยเป็นการกระทำที่ไม่หวังผลตอบแทน
5. จงมีนิสัยเอื้อเฟื้อ ช่วยเหลือเกื้อกูลต่อเพื่อนบ้าน เช่นไปร่วมงานพิธีต่างๆ เช่น งานแต่งงาน งานศพ หรืองานอื่นๆ
6. จงให้ความรักแก่คนอื่นๆ และให้ความร่วมมือเมื่อเขาขอร้องหรือรู้ว่าเขากำลังลำบากต้องการความช่วยเหลือ

การฝึกฝนตนเองให้เป็นคนมีน้ำใจ นอกจากจะทำให้เราจิตใจที่ดั่งงามเบิกบานแจ่มใส ผิวพรรณผ่องใส ใบหน้ายิ้มแย้มแล้ว ยังทำให้มิตรสหายมาก ใครก็อยากคบหาสมาคมด้วย เพราะความมีน้ำใจแสดงถึงความมีเมตตา กรุณา ต่อเพื่อนมนุษย์ และความเมตตาตัวเองจะเป็นกำแพงป้องกันภัยให้เราได้ ลองนำไปปฏิบัติ ดูนะคะ แล้วชีวิตจะพบแต่ความสุขนิรันดร์

ผู้เขียนบทความ

น.ส. ณัชชารินทร์ ทานะราช

พนักงานบริการ

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดบึงกาฬ

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง สุนัขตกจากสะพาน

เมื่อสุนัขตกจากสะพานข้ามรูดสู่อำนาจ มันรีบว่ายขึ้นฝั่ง เชิดหน้า สะบัดขน ไม่บ่นว่าหรือด่าทอสะพาน และก็ไม่มีร้องขานแก้ตัวไม่มีสัตว์โลกชนิดใดเลยที่จะแก้ตัวให้กับความผิดพลาดของมัน มันจะทำในสิ่งที่เหมาะสมกว่านั้นคือ เริ่มต้นใหม่อย่างไม่ประมาทเมื่อบริสุทธิ์อย่างแท้จริง ใฝ่ต้องพะวงกับการกล่าวหาความผิดพลาด อย่าพะวงถึงการแก้ตัว ใฝ่รอยยิ้ม และการกระทำดีแทนการแก้ตัวเถิด

ผู้เขียนบทความ

นายเหมรัตน์ อินวรรณ

เจ้าหน้าที่การเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดบึงกาฬ

หมายเหตุ เมื่อตีจบอ่านบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง การเสียภาษีอากร

การเสียภาษีรายได้ไม่เกินวันที่ 31 มีนาคม ของปี 2558 ผู้มีรายได้ต้องเสียภาษีให้กับรัฐเป็นหน้าที่ของกรมสรรพากรเก็บภาษีอากรรายได้บุคคลธรรมดา เพื่อนำเงินส่งมอบให้กระทรวงการคลัง เพื่อนำไปพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ รวมถึงการบริการสาธารณะและสวัสดิการสังคม ให้กับประชาชน เช่น การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมความมั่นคงของชาติ ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การศึกษาขั้นพื้นฐานกรมคมนาคมขนส่ง และการสาธารณสุข เงินภาษีรายได้ 95 เปอร์เซ็นต์ นำไปเป็นงบประมาณแผ่นดิน ใช้เพื่อพัฒนาประเทศ

จึงขอให้ประชาชน ผู้มีรายได้ ไม่ควรหลีกเลี่ยงภาษีอากร ทุกท่านอาจจะมองว่าเป็นปัญหาส่วนบุคคล ไม่เกี่ยวกับสังคมส่วนรวมแต่อย่างใด มองภาพรวมแล้วเป็นปัญหาใหญ่มาก กระทบต่อความมั่นคงและความเจริญของประเทศอย่างยิ่ง จึงขอให้ทุกท่านได้ตระหนักต่อภาพรวมของประเทศประชาชนในชาติ

ผู้เขียนบทความ

นายวัลลภ สุริสาร

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดบึงกาฬ

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”